

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл.бр. К-По₂ 3/2012

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 14.09.2012. године

**Транскрипт аудио записа са главног претреса
одржаног дана 14.09.2012. године**

Утврђује се да су на главни претрес приступили:

- заменик тужиоца за ратне злочине Драгољуб Станковић,
- оптужени Марк Кашњети,
- са браниоцем, адвокатом Велимиром Игњатовићем.

Присутан је и судски тумач за албански језик Еда Радоман-Перковић.

Председник већа: Да ли су сви сведоци ту? Ђуровић Божидар, Јовановић Мирослав, Димитријевић Ненад? Присутни су.

Присутни су и сведоци Ђуровић Божидар, Јовановић Мирослав и Димитријевић Ненад.

Председник већа: Хоћемо да држимо главни претрес?

На сагласан предлог странака,

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес одржи.

Главни претрес је јаван, као што је био и јуче јаван, то није било констатовано.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се у наставку доказног поступка испита сведок Ђуровић Божидар.

Председник већа: Молим вас позовите Ђуровић Божидара.

СВЕДОК БОЖИДАР ЂУРОВИЋ

Председник већа: Добар дан, господине Ђуровићу.

Сведок Божидар Ђуровић: Добар дан.

Председник већа: Ја ћу најпре узети Ваше личне податке. Реците ми Ваше пуно име и презиме?

Сведок Божидар Ђуровић: Ђуровић Јована Божидар.

Председник већа: Реците ми које године сте рођени?

Сведок Божидар Ђуровић: 03.01.1934. године.

Председник већа: Где сте рођени?

Сведок Божидар Ђуровић: У Пећи, село Враговац код Пећи.

Председник већа: Где је Ваше пребивалиште?

Сведок Божидар Ђуровић: Па било је на доста места, Пећ, онда Призрен сам тамо радио.

Председник већа: Сада, последње пребивалиште?

Сведок Божидар Ђуровић: Последње пребивалиште Призрен.

Председник већа: Призрен?

Сведок Божидар Ђуровић: Да.

Председник већа: У Призрену сада живите?

Сведок Божидар Ђуровић: Молим?

Председник већа: Сада живите у Призрену?

Сведок Божидар Ђуровић: Не, сада живим овде у Крагујевцу.

Председник већа: Па то Вас питам. Која је адреса?

Сведок Божидар Ђуровић: Десиминовац.

Председник већа: Шта сте по занимању?

Сведок Божидар Ђуровић: Молим?

Председник већа: Шта сте по занимању?

Сведок Божидар Ђуровић: Пензионер.

Председник већа: Да ли познајете овде оптуженог Кашњети Марка?

Сведок Божидар Ђуровић: Ја сам долазио, јесте, препознали смо га.

Председник већа: Познајете га, да ли сте у сродству?

Сведок Божидар Ђуровић: Молим?

Председник већа: Да ли сте у сродству?

Сведок Божидар Ђуровић: Не, не би ме везао да смо у сродству.

Председник већа: То су питања која по закону треба да Вам поставим. Од раније, да ли сте га познавали? Ево на интервенцију заменика тужиоца, пошто сте тако неодређено рекли?

Сведок Божидар Ђуровић: Нисам га раније познавао.

Председник већа: Раније нисте познавали? Добро, господине Ђуровићу, Ви сте позвани у својству сведока. Као сведок дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа представља кривично дело. Нисте дужни да одговарате на питања, уколико би одговорима себе или неког Вашег блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. То је јасно?

Сведок Божидар Ђуровић: Да.

Председник већа: Ја бих Вас замолила да прочитате текст заклетве, налази се испред Вас. Ако не можете да стојите, можете сести ту.

Сведок Божидар Ђуровић: Могу још, ја мислим.

Председник већа: Добро, наглас само прочитајте. Господине Ђуровићу, наглас, наглас читајте.

Сведок Божидар Ђуровић: Да читам наглас?

Председник већа: Да.

Сведок Божидар Ђуровић: Заклињем се својом чашћу, да ћу о свему што будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

Председник већа: Добро, хвала.

Сведок опоменут, упозорен, заклет, па изјави:

Председник већа: Дакле, Ви сте овде давали већ исказе везано за овај догађај у Призрену. Да ли Ви остајете код тих исказа које сте дали током поступка?

Сведок Божидар Ђуровић: Да ли остајем?

Председник већа: Да ли остајете код тих исказа?

Сведок Божидар Ђуровић: Да.

Председник већа: Остајете у свему?

Сведок Божидар Ђуровић: Да.

Председник већа: Ви ћете овако сада да нам испричате, све чега се сећате. Не би било лоше да кренете од потписивања Војнотехничког споразума, када је дошло до повлачења оружаних снага, па да нам мало опишете, каква је атмосфера била у Призрену, како су се понашали Албанци, како су се понашали Срби, шта се дешавало значи од потписивања Војнотехничког споразума, какво је било стање у Призрену? Нећу Вас прекидати, значи све чега се сећате, испричајте нам, нарочито ћете нам причати о овом догађају 14.06.1999. године, када Вам се десило то што Вам се десило, после ће Вам постављати питања заменик тужиоца, а онда одбрана. Изволите.

Сведок Божидар Ђуровић: Срби из Призрена су се спремали и ишле колоне за колоном. Ја нисам хтео да напуштам Призрен, хтео сам да идем на радно место у Пећи, међутим, син који је био дошао са породицом својом у Крагујевац, он ми је јавио, „тата, пошла су ти браћа из Пећи, оставили кућу и стоку отворену све и пошли за Србију“. Онда сам рекао жени: „Спремај се, идемо“. Она неће да иде, плаче, дошао ми је пријатељ са женом, кола сам спремио, да идемо колима и њих двоје и нас двоје, пошто један брат од стрица није хтео да иде, да напушта тамо и умро је и он и жена у Призрену. И спремимо кола. А пријатељ је искључио струју из куће његове, звано место „Ортокол“ где живи и ја кажем, да га поведем колима, да укључи струју поново. Пошли смо тамо, када смо ишли према „Ортоколу“, колоне су биле, паркирано, да се креће за Србију. Ја сам једним точком ишао тротоаром, а једним коловозом до његове куће. Е сада да не бих се враћао истим путем, ја сам ударио попреко, према овамо, да бих дошао што пре кући и да ухватимо колону пошто је била спремна да се креће, а ја сам ту, колона је била и стан је био код Дома армије, онда сам ударио преко. Зауоставили су ме у једну улицу уску, „стани“ на њиховом језику и ја сам стао. Документа, узели су документа, прочитали све то, у једном моменту ваљда приметили су са стране исто наоружаних њих је било три, четири, пет, приметио ми је пиштољ за појасом, имао сам пиштољ за појас. Он је отворио врата, извукао ме за руку, узео пиштољ, руке позади. Дошла су још двојица су ме везали, један је ударио, ја сам клекнуо, од ударца, довели су и пријатеља везаног, ту одмах из кола га извукли, везали нас обојицу, један за другог. Онда смо кренули мало улицом, под њиховом пратњом, гурање. Ми смо и ту на једном месту на раскрсници, питали су шта да раде са нама, а кола иду, моја кола, узели кола и све што је било у кола.

И одвели нас у неку кућицу малу, која је ограђена зидом, обична она сељачка, ту смо овог Јовановића затекли, нас двојица везани онако ушли смо уза зид, постављени, не дају да се окрећеш, да видиш ништа. У том моменту питали су, шта си радио, колико си кућа запалио, колико си, да извинете, жена силовао, колико си убио. Ништа ја од тога нисам радио, нити бих радио. Е ту су нас држали уз пратњу два стражара наоружана, у униформу њихову и све то. И једног момента је дошао један цивил и ускочио у ту просторију, двориште заправо. И каже, не бих те поштеног човека, што сте га везали, пустите га. Они су хтели и њега да вежу, али он је морао да напусти. После тога дошао је овај те нас је, кола ми је узео и све то, он каже, „немој да их бијете више“, на албанском језику, мада разумем прилично тај језик, јер сам рођен међу њима. И нису нас после били, мене, код мене нашли кола када су узели, видели су кола, имао је

карабин, за који имам дозволу, аутомат, официрски двоглед, да Вам право кажем унуци ми је био рођендан, пршута, једна сува пршута била и она ту у кола, све је то однешено, и лопта дечија од кошарке, али то није толико важно. Када су ме ухватили, скинули су са мене и цвикере и сат, новчаник, све су ми узели. Тамо смо били затворени у ту просторију, давно је било, не могу све, опростите ако нешто прескочим, има ту записници ранији, изјаве. Онда су дошли у неко време и каже стражарима, „одрешите их“. Колико знам из искуства, са обзиром да имам година доста, мада први пут ми је ово да будем у судници, у осамдесетој години, рекох, сада је готово са нама, неће човек ни да убије, оно што се каже, кера, док га не пусти. Хајде, изађосмо ми из те просторије, тог дворишта. Видим моја кола, рекох, да уђем у кола, он каже, назад „мас“. И ја седнем позади, овај пријатељ Здравковић и њега убаци, овај седе за воланом, аутомат спусти овако, немаш куд, овај чека на готовс, ако покушаш да га такнеш или дираш нешто, биће мртви.

Али тако, одведе ме тамо где је први пут рекао, на ту раскрсницу. Шта је са њима зборио, који је командант, не знам за то. Каже, „вози, ван града, што даље“. Ишао је можда једно педесет метара, ако не јаче, у рикверц. А видим моја кола, па ми, право да ти кажем, не жалим живот, жао ми је кола. Окренем се и изведе ме ван града према селу тамо, Петрово се зове, каже, „изађите ван и немој да се окрећете ни лево ни десно, само право и немој да журите“. Био је један ту, ја се извињавам, сељак је био, да нам понови, да ми понови то што су они рекли, каже, „само полако и право идите, немојте ни лево ни десно“. Питам пријатеља, овог Здравковића, „Знаш ли где смо?“, обзиром да је он Призренац. Каже, „ћути, знам“. Онда смо кренули према центру овамо, главној улици. Идемо полако али један корак напред, а два назад. Дођемо до главне улице, нема нико жив, колоне пошле. Идем према стану тамо, према Дому Армије, идем полако, видим прију на тераси. Ја зовнем ту прију, примакнем се близу, „ђе је Драгиња?“, супруга ми је Драгиња, разговара са Дејаном, са старијим сином. Ух мене, дође снаге, рекох, наћи ћу га живог, и он мене и ја њега. Уђемо у стан, каже, где ћемо, нећу жив да га напуштам, нисам ни ја мислио да ми нису рекли, овај син да су ми браћа из Пећи пошла. У Дому армије смо пошли, ту смо и коначили, а видели смо из Дома армије, нема педесет метара стан, официрски су ту станови били, видимо са терасе дошли су одмах, те носе ствари у стан. Шта да радимо, ништа жено, е то су покупили истог момента такорећи, а КФОР је био дошао оно што сте ме питали, КФОР је био дошао, славље је било само тако, целу ноћ су кола ишла улицама и певање, сирене радиле. Шта да радимо, ништа, ћути. Е ту смо целу ноћ преноћили, још је био овај генерал Белић, јер војска није сва била са границе повучена, чекали смо аутобусе да стигну из Ниша ујутру, у 6 сати су дошли аутобуси, онда смо пошли аутобусима ујутру преко Брезовица, што је било, оно ситуација није била како треба. Цео дан смо путовали до навече. Навече смо стигли.

Председник већа: Добро, и тако сте напустили Призрен.

Сведок Божидар Ђуровић: Молим?

Председник већа: Тако сте напустили Призрен, те вечери?

Сведок Божидар Ђуровић: Не, ујутру, коначили смо, ујутру, око 6 сати.

Председник већа: Добро.

Сведок Божидар Ђуровић: Ујутру аутобуси су дошли, онда су укрцали аутобусе, и возили нас.

Председник већа: Добро.

Сведок Божидар Ђуровић: Тек навече смо стигли у Лесковац.

Председник већа: Добро, сада тај други део приче, то је већ мало прешироко, значи држимо се само овог дана 14.06. шта се све догодило Вама. Да ли имате још нешто везано за тај дан да нам кажете, шта се десило, осим овога што сте испричали? Да ли сте се можда још нечега сетили?

Сведок Божидар Ђуровић: Ту смо цео дан били од 5 сати у Дому армије, до ујутру у 6, ту смо чекали, ту смо нешто и појели, жена мало нешто спремила, нешто је било залихе и у Дому, како је ко спремао, тако је и носио и јео и тако да смо, ништа нисмо понели из стана, оно што сам узео лични прибор за мене и за супругу, то је било у кола, кола су узели, оружје узели, документацију, ништа нисмо имали, имао сам акт ташну у кола, све ми је одузето и решење о стану, решење о кући, све то, тако да нисам могао ништа да остварим за дуго и дуго, па и дан-данас нешто нисам остварио. И све у свему, улазили су истражитељи, судије и стране делегације, неколико пута су ме звали, да дајем изјаву, од тога, мачку о реп, нико није питао ме како живим и како пролазим. Е према томе, сада нити сам можда, синови су сада приметили код мене да ипак имам мало, мада сам ипак релативно здрав био, да имам последице мало од тог ударца, и на слух и на вид, па богома ако хоћете, и мало памћење ме губи. Према томе, немојте ми нешто замерити ако нешто будем изоставио, али сматрам да нисам јер дуга је прича и давно је то било, ипак тринаест година за једног човека од 70, 80 година, да сам писао, могао би написати историју, читав роман. Све у свему, остајем при овоме што сам рекао, нисам, не тражим неку како бих се изразио.

Председник већа: Одштету?

Сведок Божидар Ђуровић: Психичку надокнаду, трауму и све то, то не може нико да надокнади, ни Свети Петар што би рекли наши. Према томе, ја од тога немам ништа, жао ми је што је све тако морало да буде, али ипак сматрам да сам заслужио оно што ми је одузето, да ми се врати, јер ја нисам за то да човек страда као ја што сам страдао, његово лежање у затвору мени ништа не доприноси, јер са тим ја не добијам ништа. А овако сам изгубио доста и временски и физички и материјално. Све у свему, остаје Вама судијама, како одлучите, ја се морам помирити са судбином, али жао ми је ипак да за тринаест година нико није питао ме, како живим, како су ти деца, како унучади, имате ли хране, да питају. Ја сам у старе дане ишао да радим физички.

Председник већа: Не разумем ко да Вас пита, нисам Вас схватила, на кога мислите није Вас питао како живите?

Сведок Божидар Ђуровић: Ево све.

Председник већа: Након свега овога када сте напустили Призрен, Косово, на то мислите?

Сведок Божидар Ђуровић: Да, да.

Председник већа: Добро. Значи везано за овај догађај, то је све што сте испричали. Изволите, пошто Вас је Тужилаштво предложило, прво заменик тужиоца ће Вам постављати питања.

Заменик тужиоца: Господине Ђуровићу, Ви сте у истрази дали једну опширну изјаву.

Сведок Божидар Ђуровић: Да.

Заменик тужиоца: Да ли се сећате те изјаве и да ли остајете код те изјаве?

Сведок Божидар Ђуровић: Остајем, обавезно остајем.

Заменик тужиоца: Добро, обзиром да остајете у свему код те изјаве и да је изјава доста детаљно дата, ја нећу имати много питања.

Сведок Божидар Ђуровић: Нисам Вас разумео.

Заменик тужиоца: Кажем, нећу у том случају имати много питања за Вас. Оно што мене интересује, сада сте рекли да сте, да знате албански и да сте рођени међу њима.

Сведок Божидар Ђуровић: Да.

Заменик тужиоца: Да ли сте се дружили за време бомбардовања са Албанцима?

Сведок Божидар Ђуровић: Јесам.

Заменик тужиоца: Да ли сте се дружили када је потписан Кумановски споразум?

Сведок Божидар Ђуровић: Право да Вам kažем, нисам ни знао тачно, иако сам био овај ту повезан за командом гарнизона и братаца ми је био официр ту, син исто радио у војсци, као мајстор, син овај млађи био резервни официр, према томе, ја нисам, е када сам видео КФОР-ци да су дошли у Призрен, онда ми је било све јасно. Нисам имао куд, хтео сам само да, жеља ми је била да пођем до родног места Пећи.

Заменик тужиоца: Кажите ми, борци када су дошли, на које борце мислите, сада сте рекли борци?

Сведок Божидар Ђуровић: КФОР-ци.

Заменик тужиоца: А КФОР када је дошао, нисам Вас добро чуо. Добро, да ли Вам је познато, да је неко од Ваших пријатеља, Албанаца, да се прикључио ОВК?

Сведок Божидар Ђуровић: Знам једнога, не знам да ли је жив сада, лично сам га ја запослио у Дому армије, као конобара. Он је родом из Љубиште, Албанац.

Заменик тужиоца: Да ли се он прикључио ОВК?

Сведок Божидар Ђуровић: Јесте, напустио је посао и прикључио се ОВК.

Заменик тужиоца: Да ли се сећате када је то било?

Сведок Божидар Ђуровић: Било је негде маја месеца 1990. године, отприлике тако, јер су ми причали њихове комшије да је он напустио Дом армије као конобар, пошао је да врда, ради, спрема јело овим, војсци ОВК.

Заменик тужиоца: Добро, да ли Вам је познато, да ли се чули, да ли сте лично Ви видели, да је неко од тих Ваших пријатеља Албанаца пришао ОВК, после 10. јуна?

Сведок Божидар Ђуровић: Не.

Заменик тужиоца: Није? Везано за сам догађај, ја имам само нешто да Вас питам, да ли сте Ви од времена када су Вас зауставили, па Вас заједно са Здравковићем водили до дворишта, па у самом дворишту, да ли сте комуницирали, разговарали нешто са Здравковићем?

Сведок Божидар Ђуровић: Ништа нисам ни могао, нису дали да разговарамо.

Заменик тужиоца: Шта то значи, нису ми дали да разговарамо, како вам нису дали?

Сведок Божидар Ђуровић: Молим?

Заменик тужиоца: Како Вам нису дали?

Сведок Божидар Ђуровић: Па везани смо били рукама позади, па обојица један за другога везани. После, када смо дошли тамо, питали су ме, колико сам убио.

Заменик тужиоца: Да ли Вам је било забрањено Вама и Здравковићу да причате?

Сведок Божидар Ђуровић: Забрањено, нормално да је било забрањено.

Заменик тужиоца: Јесте могли да се гледате?

Сведок Божидар Ђуровић: Овако јесмо, везани уза зид.

Заменик тужиоца: Док сте стајали уза зид?

Сведок Божидар Ђуровић: Да.

Заменик тужиоца: Како је, где сте смели да гледате?

Сведок Божидар Ђуровић: Право у зид и нигде друго.

Заменик тужиоца: И нигде друго?

Сведок Божидар Ђуровић: Нигде друго, када су нас увели у ту просторију.

Заменик тужиоца: Добро.

Сведок Божидар Ђуровић: Просторија није, него надстрешница нека.

Заменик тужиоца: Да ли се сећате да сте препознавали, овде у суду неке људе и да сте на записнику препознали неку особу?

Сведок Божидар Ђуровић: Па један који је ушао.

Заменик тужиоца: Оно препознавање кроз стакло, да ли се сећате те радње?

Сведок Божидар Ђуровић: А да, сећам се.

Заменик тужиоца: Сећате се шта сте тада рекли?

Сведок Божидар Ђуровић: Да, да, сећам се.

Заменик тужиоца: Да ли се сећате да сте се суочили са овде присутним?

Сведок Божидар Ђуровић: Како да не.

Заменик тужиоца: Сећате се и шта сте рекли тада?

Сведок Божидар Ђуровић: Да.

Заменик тужиоца: Е сада, везано за то, само ако се сећате, ако сте се у међувремену сетили, остаје ту неразјашњена једна ствар, да ли је овај овде возио Ваш ауто када Вас је извезао из Призрена на крају или је био на месту сувозача?

Сведок Божидар Ђуровић: Није био на месту сувозача, није возио мој ауто он.

Заменик тужиоца: Где је он био?

Сведок Божидар Ђуровић: Не знам ја, после удараца, не бих знао да ми је мајка била где је, а камоли.

Заменик тужиоца: Да ли је био са Вама у колима?

Сведок Божидар Ђуровић: Не, не, не, само нас двојица смо били у кола, када су нас одвезли до њихове те управе, како да је назовем и када су нас избацили вани.

Заменик тужиоца: А која двојица?

Сведок Божидар Ђуровић: Молим?

Заменик тужиоца: Која двојица?

Сведок Божидар Ђуровић: Ја и Здравковић и њих двојица, возач и сувозач.

Заменик тужиоца: Да ли знате тог возача?

Сведок Божидар Ђуровић: Како да га знам? Па у том моменту када смо наишли улицом, до њихове просторије, сезона летња је била, отворио је прозор, један мали од десет година, он га пита, „имаш ли да ме удари“.

Заменик тужиоца: Ко га пита?

Сведок Божидар Ђуровић: Овај возач, пита овог дечка малог, руком кроз прозор ме је ударао у лице, песницом.

Заменик тужиоца: И само имам још једно питање, то када су Вас зауставили, да ли су Вас претресли лично?

Сведок Божидар Ђуровић: Скинули новчаник, сат, све су претресали, нашли у гепеку аутомат, карабин, мене пиштољ је био за појасом.

Заменик тужиоца: Да ли Вас је овај човек овде претресао?

Сведок Божидар Ђуровић: Ко ће гледати када сам ја био везан. Одмах су ми узели новчаник и сат и све то, када су ме ударили, ја сам пао. У том моменту све су са мене скинули, само главу нису.

Заменик тужиоца: Немам више питања.

Председник већа: Добро, хвала. Изволите, одбрана.

Адв. Велимир Игњатовић: Господине Ђуровићу, поштовање, адвокат Велимир Игњатовић, ја сам бранилац оптуженог Марк Кашњетија. Ви се мене сећате са ових претходних радњи?

Сведок Божидар Ђуровић: Сећам, није давно било, као ово када су тукли.

Адв. Велимир Игњатовић: Па и ја бих нешто као и тужилац имао да Вас запитам у вези овог догађаја и лица која су учествовала у том догађају. Па за почетак, можете ли нам укратко описати, лица која су Вас зауставила, Вас и Вашег пријатеља, односно Ваш ауто?

Сведок Божидар Ђуровић: Да, било их је доста, из дворишта су излетели да не претерам, има једна прича, али није сада за суд, када се један уплашио, кроз шуму је ишао па каже, колико си вукова видео, сто вукова, мање, мање, па је дошао до педесет. Ја кажем да их је било сигурно десет, петнаест униформи и цивила, али ова четворица који су били главни ваљда, они су ме зауставили и најпре су ми тражили документа. Ја сам дао документа, саобраћајну и возачку, када су видели пиштољ, онда су радили по

њиховом, како су знали и умели и тако да у том моменту нисам ништа размишљао, само о животу мојих синова, а за себе нисам давао пет пара. Али било је шта је било.

Адв. Велимир Игњатовић: Ако Вас добро разумем, господине Ђуровићу, можете да се сетите, те четворице из мноштва људи који.

Сведок Божидар Ђуровић: У том моменту гужва је била.

Адв. Велимир Игњатовић: А који су зауставили Ваш ауто?

Сведок Божидар Ђуровић: Био сам припремљен да бежим, нисам имао времена да размишљам, а постоји на слици њихови, његови другари или пријатељи, не знам ко су, када су видели моју слику, моји Призренци неки, е каже овај је радио у „Скендер-бег“ кафани, конобар, један од њих четворице на слици што се види.

Адв. Велимир Игњатовић: Да ли је то лице које је на слици скроз десно?

Сведок Божидар Ђуровић: Молим?

Адв. Велимир Игњатовић: Тај конобар о коме сада причате, да ли је то лице на слици скроз десно?

Председник већа: Прво да погледам фотографију, да ли знате, да ли имате ту слику?

Сведок Божидар Ђуровић: По сећању.

Адв. Велимир Игњатовић: Сећате се како изгледа фотографија?

Сведок Божидар Ђуровић: Не знам ја, само су слике.

Председник већа: Погледаћете фотографију.

Сведок Божидар Ђуровић: Призренци неки који га знају, па кажу, тај је радио у „Скендер-бег“ кафани.

Адв. Велимир Игњатовић: Добро, дакле не можете да се сетите, да опишете ниједно лице од те четворице који су зауставили Ваш ауто?

Сведок Божидар Ђуровић: Како могу да се сетим, када сам био везан.

Председник већа: Погледајте ову фотографију.

Сведок Божидар Ђуровић: Ево, имам ја фотографију.

Председник већа: Ево погледајте Ви ову нашу фотографију из списка.

Сведок Божидар Ђуровић: Ево, за овога су рекли, крајњи, да је конобар, бар неки су рекли.

Председник већа: Хајде, обележите молим Вас обележите оловком, за кога кажете да је конобар.

Сведок Божидар Ђуровић: Тако су ми рекли неки.

Председник већа: За кога су Вам рекли.

Сведок Божидар Ђуровић: Ја не знам да ли је конобар или не.

Председник већа: Само мало, молим Вас, покажите нам, немојте ту да пишете, требало би на копији, да ли имамо неку фотокопију.

Сведок Божидар Ђуровић: Ево овде овај.

Председник већа: Хајде да ставимо на документ камеру, молим Вас, да ставимо на документ камеру. Хоћете молим вас режија да нам прикажете ову фотографију, да нам укључите документ камеру.

Адв.Велимир Игњатовић: Судија опростите, ако можемо да ја наставим са још пар неких питања па да се вратимо на ово?

Председник већа: Може, може.

Адв.Велимир Игњатовић: Мислим да постоји једна опасност да ми описује лица евентуално ако иде да одговара на ова моја питања, да ми описује лица са фотографије. Па бих молио да не види ту фотографију баш детаљно јел, него по сећању да покуша да опише.

Председник већа: Дајте прво нека одговори на ово Ваше питање пошто смо већ поставили фотографију. Значи ваше питање је било које лице, јел тако је овде на фотографији конобар? Да је он чуо да је конобар. Јел имате.

Адв.Велимир Игњатовић: Па реко да искористим ову паузу.

Председник већа: То је ово скроз десно, станите овде пошто немате на документ камери ову фотографију, станите овде. Ви сте обележили јел тако ово плаво, плавом хемијском да је то лице које?

Сведок Божидар Ђуровић: Да, да. Тако су ми рекли ови Призренци који га знају.

Председник већа: Да је шта?

Сведок Божидар Ђуровић: А ја никад. Да је конобар у „Скендербег“ у Душанову.

Председник већа: Добро, добро.

Сведок Божидар Ђуровић: Ја не знам, само ми је реко земљак који је у Призрен живио, који је ваљда ишо у кафану.

Адв.Велимир Игњатовић: Дакле, не препознајете Ви неког конобара него су Вам рекли да је то?

Председник већа: Да, да, то је неспорно, рекао је тако.

Адв.Велимир Игњатовић: Да се вратимо господине Ђуровићу на ово моје претходно питање.

Председник већа: Само да констатујемо.

Констатује се да је сведок погледао фотографију која носи ознаку судског списка 341/34 и на другој фотографији обзиром да се налазе једна испод друге, на другој фотографији обележио плавом хемијском лице за кога је чуо да су му рекли да је то лице које је било конобар у кафани „Скендербег“.

Сведок Божидар Ђуровић: У Душанову.

Председник већа: У Душанову.

Сведок Божидар Ђуровић: Насељу.

Председник већа: А хоћете да погледате и ову фотографију? Погледајте и ову фотографију. Ставите ту кесу, не морате је вући са собом, ставите је овде на клупу. Погледајте ту. Јел видите. Укључите овај микрофон молим вас. Шта бисте рекли које је сад лице ту?

Сведок Божидар Ђуровић: Овај десно.

Адв.Велимир Игњатовић: Судија какво питање, не разумем, нисам ово чуо.

Председник већа: Да ли препознаје овде, моје питање је које лице на овој фотографији, да ли препознајете и да ли, пошто сте говорили.

Адв.Велимир Игњатовић: Чекајте судија само мало, морам да интервенишем, зато ја и тражим да касније ту фотографију претресемо, да не би одговарао на моја питања следећа, по сећању са фотографије коју сад гледа.

Председник већа: Добро.

Адв.Велимир Игњатовић: Хоћу да га испитам о неким његовим сећањима из догађаја од 14.06.1999.године, дакле.

Председник већа: О ликовима?

Адв.Велимир Игњатовић: По фотографији, не по фотографији него по његовом сећању.

Председник већа: Али он је рекао да не може да опише ликове колико сам ја разумела.

Адв.Велимир Игњатовић: Па хоћу да се констатује то, дакле да ми одговори дакле на питање прецизно, можете ли да опишете и једно лице од те четворице који су зауставили Ваш ауто. Можете ли да опишете без гледања фотографија.

Сведок Божидар Ђуровић: Ја кад би их сад видео можда би их препознао.

Адв.Велимир Игњатовић: Можете ли да опишете дакле висином, бојом коже, бојом косе?

Сведок Божидар Ђуровић: Висина ту је 1,70 до 1,80, од 1,60 до 1,70 висина.

Адв.Велимир Игњатовић: Ко, ко од њих, сви су били исте висине или?

Сведок Божидар Ђуровић: Па скоро сви исте. Јел у том моменту није мене падало на памет да ли ће бити висине једне или више висина.

Адв.Велимир Игњатовић: Које су биле старосне доби?

Сведок Божидар Ђуровић: Старосне доби били су ту 30 година, 28, тако отприлике сви четворо, толико нису били млађи.

Адв.Велимир Игњатовић: Сви четворо баш те старосне доби?

Сведок Божидар Ђуровић: 25-26 година, толико старости.

Адв.Велимир Игњатовић: Како су били обучени?

Сведок Божидар Ђуровић: Униформа.

Адв.Велимир Игњатовић: Гледа у фотографију судија.

Сведок Божидар Ђуровић: Па гледам.

Адв.Велимир Игњатовић: Хоћете склонити.

Председник већа: Па не рекао је, он је већ то, говорио је о томе, он је говорио о томе.

Сведок Божидар Ђуровић: Ја то не могу избрисати из главе сто година сад, да у униформу су сви били такорећи.

Председник већа: Разумете он је и у истрази све је говорио о томе.

Сведок Божидар Ђуровић: Ознака њихова са оружјем све.

Адв.Велимир Игњатовић: Да ли је целокупна униформа дакле и горњи део и доњи део?

Сведок Божидар Ђуровић: Све, горњи.

Председник већа: Склоните фотографију.

Адв.Велимир Игњатовић: Ево опет гледа фотографију судија.

Сведок Божидар Ђуровић: Па има фотографија бре, има.

Председник већа: Не, само Ваша сећања, ајде пустимо фотографију, значи чега се сећате како су изгледали, јесу ли били сви у комплет униформи или?

Сведок Божидар Ђуровић: Јесу.

Председник већа: Како? Сви комплетна униформа.

Сведок Божидар Ђуровић: Било је и цивила нормално.

Адв.Велимир Игњатовић: Говоримо о овој четворици, о овој четворици само пошто се осталих не сећате никако, сећате да је било четворо лица која су зауставила Ваш ауто.

Сведок Божидар Ђуровић: Не, реко сам било је више, али четворица су били за кола.

Адв.Велимир Игњатовић: Добро, четворице се сећате, можете да опишете.

Председник већа: Који су били главни, колега тако је рекао, који су били главни четворица, а са стране је било око десетак.

Сведок Божидар Ђуровић: Да, сви скупа десетак је било, и био је један су му рекли донеси конопац да нам свежу, донео је конопац онај велики дебели из куће ту одмах, потрчао и донео и онда су утврдили још везивање, тако да он је био у цивилу.

Адв.Велимир Игњатовић: Добро, то је тај догађај, описујете то четворо лица овако групно како су изгледали по висини.

Председник већа: Вратите се овде за ову говорницу.

Адв.Велимир Игњатовић: Идемо даље ако немате ништа против, кроз тај догађај, дакле сада они Вас у другој фази од Вашег аута воде везане ка том дворишту?

Сведок Божидар Ђуровић: Да.

Адв.Велимир Игњатовић: Сећате ли се лица која су Вас водили?

Сведок Божидар Ђуровић: Па чујеш земљаче, ја како да ти кажем ту не бих се сетио, прије сам реко ни да ме брат тако пратио не бих се сетио да ми је брат, не би га препознао чини ми се, а камоли.

Адв.Велимир Игњатовић: Јел било неког испред Вас од тих лица?

Сведок Божидар Ђуровић: Не, не.

Адв.Велимир Игњатовић: Неког иза?

Сведок Божидар Ђуровић: Не, ми смо ишли, нисам ни мого да видим, само сам видио да хеликоптери зује више нас, и они су видели хеликоптере гурну не поред зида да не би приметили ваљда, снимак озго, е то гурајући нас тако падали смо, један гурну мене ја паднем па повучем и пријатеља, гурну њега он падне ја идем за њим. Ко да смо прави пријатељи.

Председник већа: Јел вас ударају тада?

Сведок Божидар Ђуровић: Молим?

Председник већа: Јел Вас ударају?

Сведок Божидар Ђуровић: Гурају и ударају, нормално.

Адв.Велимир Игњатовић: Дакле нисте их успели да видите ко су и како изгледају?

Сведок Божидар Ђуровић: Не, не.

Адв.Велимир Игњатовић: Добро. И сада они вас доводе у двориште?

Сведок Божидар Ђуровић: Да.

Адв.Велимир Игњатовић: Колико њих је било са вама?

Сведок Божидар Ђуровић: У двориште смо затекли овог Јовановића.

Адв.Велимир Игњатовић: Не, не, од ових?

Сведок Божидар Ђуровић: Од ових УЧК?

Адв.Велимир Игњатовић: Униформисаних лица?

Сведок Божидар Ђуровић: Двојица били наоружани.

Адв.Велимир Игњатовић: Њих сте затекли тамо или су то лица која су вас гурала?

Сведок Божидар Ђуровић: Не, не, затекли смо тамо, они нису улазили.

Адв.Велимир Игњатовић: А нису улазили, довели су вас до капије?

Сведок Божидар Ђуровић: Нису улазили, до капије и убацили унутра, они су нас ови други преузели, ставили уза зид, питали, нисмо се окретали, шта си, како си, колико си силовао, колико си убио, колико си опљачкао, колико.

Адв.Велимир Игњатовић: Дакле та двојица која сте затекли у дворишту а нису ова четворица која су Вас довели?

Сведок Божидар Ђуровић: Да, нису нису.

Адв.Велимир Игњатовић: Можете ли њих да опишете?

Сведок Божидар Ђуровић: Па један је био тако, није више био но 1,60 чини ми се, а један је био крупан, висок, скоро 1,70.

Адв.Велимир Игњатовић: 1,60. Боја косе?

Сведок Божидар Ђуровић: Земљаче мој, оно јес да се треба испитати сву истину, али коме је падало на памет да гледа каква му је коса или какво му је лице, има ли браду или нема браду. Траума је ту била, чекаш метак у леђа и батине. Тражио сам у једном моменту чашу воде да попијем, мада је ту била чесма, нису ми дали ни то, јер ипак. Тако да.

Адв.Велимир Игњатовић: А да ли се слажете да ако направите Ви грешку у препознавању да може неко невин да одговара за ово?

Председник већа: Не можете такво питање, не можете тако молим Вас, немојте одговарати на то. Како можете тако.

Сведок Божидар Ђуровић: Немојте тако, не бих ни одговарао.

Председник већа: Постављате недозвољено питање, молим Вас.

Адв.Велимир Игњатовић: Ја се извињавам.

Сведок Божидар Ђуровић: Ја не знам како сте имали смелости то да ме питате.

Председник већа: Немојте уопште да одговарате, питање је недозвољено и не можете ни да одговарате.

Адв.Велимир Игњатовић: Добро, сада бих молио суд да му да да погледа ту фотографију.

Председник већа: Ову сада претходну?

Констатује се да се сведоку показује фотографија из списка са ознаком 342/34, ознака стране.

Председник већа: Јел видите сада?

Сведок Божидар Ђуровић: Да, да.

Председник већа: Видите добро. Јел видите добро, јел Вам јасна фотографија?

Сведок Божидар Ђуровић: Па јесте, ја сам и био.

Председник већа: Добро, изволите питање.

Адв.Велимир Игњатовић: Сада видите добро ову фотографију са праве раздаљине, јел тако?

Сведок Божидар Ђуровић: Да.

Адв.Велимир Игњатовић: Реците ми је ли ово фотографија са раскрснице где су вас зауставили?

Сведок Божидар Ђуровић: Откуд ја знам ко је сликао и ће су ме сликали.

Адв.Велимир Игњатовић: Па видите фотографију, препознајете.

Председник већа: Да ли препознајете тај амбијент, да ли препознајете ове зграде и која би то улица била?

Сведок Божидар Ђуровић: Ово је улица, претпостављам да је ово овамо ова зграда близу ће су нас, тако су неке зграде биле, тако рећи старинске, мислим сеоске. Ово ће је ово снимак овај позади ових зграда.

Адв.Велимир Игњатовић: Моје питање је било мало другачије, да ли је ово ситуација када вас заустављају на раскрсници?

Сведок Божидар Ђуровић: Не.

Адв.Велимир Игњатовић: Него? То је нешто касније колико.

Сведок Божидар Ђуровић: У том моменту, у том правцу, не знам, па не знам ни где су они ову фотографију снимали и ко је снимао.

Адв.Велимир Игњатовић: Је ли ово фотографија из улице којом вас та четворица главних како кажете воде у двориште?

Сведок Божидар Ђуровић: Да.

Адв.Велимир Игњатовић: Је ли тако?

Сведок Божидар Ђуровић: Да, да.

Адв.Велимир Игњатовић: Је ли можете сад да препознате неко лице од ових четворо?

Сведок Божидар Ђуровић: Како да га препознам кад га никад нисам гледао, природно никад га нисам видео, да сам га гледао у друштву у Призрен негде би га препознао.

Адв.Велимир Игњатовић: Јел видите да овај десно скроз на фотографији?

Сведок Божидар Ђуровић: Молим?

Адв.Велимир Игњатовић: Овај десно на фотографији за кога сте рекли да су вам пријатељи указали на то да је он неки конобар?

Сведок Божидар Ђуровић: Да је он тамо радио, знају га неки.

Адв.Велимир Игњатовић: Јел видите да има цинс, фармерке?

Сведок Божидар Ђуровић: Молим?

Адв.Велимир Игњатовић: Видите ли да носи фармерке на себи?

Сведок Божидар Ђуровић: Па нисам ја гледао, можда је и бос био. Откуд је мене падало на ум да гледам шта је, видео сам горњи део униформе и ознаку УЧК у том моменту.

Адв.Велимир Игњатовић: Да ли сада можете да видите које су висине ова лица?

Сведок Божидар Ђуровић: Па висине, види се ова.

Адв.Велимир Игњатовић: Да ли су исте или?

Сведок Божидар Ђуровић: Нису исте, овај последњи овамо по мојој процени колико је то тачно 1,60 да је имао, 1,70, 1,80 имају, тако да.

Адв.Велимир Игњатовић: Сви имају 1,80 по Вама?

Сведок Божидар Ђуровић: Не сви, не сви.

Адв.Велимир Игњатовић: Него? Има ли неки мали међу њима, има ли неки висок међу њима?

Сведок Божидар Ђуровић: Има овај мањи, или је тамо даље био па можда ако је слика, а и види се по рамену да је мањи од њих, овај са капом.

Адв.Велимир Игњатовић: Овај у средини је ли?

Сведок Божидар Ђуровић: Да.

Адв.Велимир Игњатовић: Што има и неке брчиће?

Сведок Божидар Ђуровић: Да видим ја бркове.

Адв.Велимир Игњатовић: Добро, једини има капу.

Сведок Божидар Ђуровић: Да.

Адв.Велимир Игњатовић: Реците ми можете ли да одредите њихову старосну доб?

Сведок Божидар Ђуровић: Па реко сам прије ту.

Адв.Велимир Игњатовић: Не, не ово са фотографије сад.

Сведок Божидар Ђуровић: Са фотографије, ту 20, од 25 до 30 година. Мислим према мојим синовима тако кажем, а прошло је 13 година већ. Изгубило се из вида.

Председник већа: Значи Ви одговарате само оно чега се сећате можете да одговорите, нико Вас не тера да кажете нешто ван тога, само оно чега се сећате.

Сведок Божидар Ђуровић: Добро у реду, хвала.

Адв.Велимир Игњатовић: Реците ми за ово лице друго са леве стране, погледајте га добро.

Председник већа: И које је питање?

Адв.Велимир Игњатовић: Можете ли да одредите његову старосну доб?

Сведок Божидар Ђуровић: Молим?

Адв.Велимир Игњатовић: Колико је стар?

Сведок Божидар Ђуровић: А ту 25 до 30 година претпостављам.

Адв.Велимир Игњатовић: И он 25 до 30 година?

Сведок Божидар Ђуровић: Да. Може човек ту да се пређе годину, две дана мање или више али то му је што му је, нисам му био на бабине.

Адв.Велимир Игњатовић: Добро, хвала. И да завршим ја с мојим питањима оним последњим, последњој фази овог догађаја када они вас пуштају. Можете ли да нам мало детаљније опишете ко је то иницирао, да ли је неко дошао у двориште, рекао пођите с нама, ко вас је одвезао и тако даље?

Сведок Божидар Ђуровић: Ови су дошли мојим колима испред зграде.

Адв.Велимир Игњатовић: Ови, кад кажете ови, који ови?

Сведок Божидар Ђуровић: Па ови који су нас довели ту. Мислим ухватили најприје.

Адв.Велимир Игњатовић: Ти исти, то четворо главних како кажете?

Сведок Божидар Ђуровић: Двојица су дошли, возач и сувозач, дошли су мојим колима и нас покупили све тројицу, одрешили, ја сам мислио инстинктивно пошо сам околи, мислим видим моја кола и све реко да би се смиловали да ми дају кола и да ја

возим, међутим они траже нас, ја сам сео позади, овај други Здравковић до мене, овај Јовановић неки и он уђе, онда смо пошли до тог њиховог центра, до трафостанице, ту била једна трафостаница, сећам се добро. Питали су шта да раде са нама, колико сам ја разумио и схватио онако мало, нисам психолог, терај ван града, што даље. Они су нас извели са колима ван града и рекли да не бјежимо, да не крећемо ни лево ни десно, само право да идемо. У том моменту питао сам овог Здравковића с обзиром да је Призренац знаш ли где смо, ја нисам се крећао даље од центра и Дома армије по Призрену. Каже знам али ћути. Онда смо нас тројица кренули полако, полако док смо дошли до главне цесте.

Адв.Велимир Игњатовић: Опростите, морам да Вас прекинем, извињавам се, отишли сте даље од оног мог питања, па да покушам добро да Вас разумем. Дакле, возач и сувозач.

Сведок Божидар Ђуровић: Да.

Адв.Велимир Игњатовић: Њих двојицу сте сад поменули. Јесу ли та два лица, два лица од оне четворице главних? Јесу ли то исти. Ја нисам разумео. Дакле иста лица. Нека двојица од оне четворице, је ли тако?

Сведок Божидар Ђуровић: Да, да, који су нас зауставили.

Адв.Велимир Игњатовић: Да ли можете њих да опишете?

Сведок Божидар Ђуровић: Па како могу, није ми падало нам ни за.

Адв.Велимир Игњатовић: Добро, они су дошли по вас, одвезали вас, рекли вам.

Сведок Божидар Ђуровић: Нису нас они одвезали, одвезали су ме они што су стајали ту, што су дежурали нас, чували, они су нас одвезали, а ови су само наредили одвежите их. И кад су нас одвезали ми смо улазили у кола један по један.

Адв.Велимир Игњатовић: И њих не можете да се сетите ни да опишете?

Сведок Божидар Ђуровић: Не могу да се сећам и жао ми је што не могу, али би рад био да могу. Јел у том моменту сам размишљао хоћу ли жив остати или нећу, куд ће са мном колима, тако да траума, незгодна је, не дај боже да је доживи нико.

Адв.Велимир Игњатовић: Сад ми објасните по чему сте препознали овде оптуженог кад се не сећате лица ни у првом тренутку кад су зауставили Ваше возило.

Сведок Божидар Ђуровић: По слици.

Адв.Велимир Игњатовић: Не сећате се нити можете да опишете лица која су вас гурали, водили везане улицом у двориште те куће?

Сведок Божидар Ђуровић: Ја не знам колико смем да будем.

Адв.Велимир Игњатовић: Ко вас је одвезао, не сећате се лица која су вас одвезли ван Призрена и наредили Вам да идете за Србију. Не сећате се и не можете да опишете по чему сте описали овде оптуженог, препознали пошто је он један од те четворице главних?

Сведок Божидар Ђуровић: Па види, ја сам једном пријатељу реко чини ми се, сад немој да се нађете увређени, и Ви би га препознали да Вас удара кундаком по глави.

Адв.Велимир Игњатовић: Али рекли сте да нисте видели, нисте.

Сведок Божидар Ђуровић: Па сад не могу ја.

Адв.Велимир Игњатовић: Не можете да га опишете, да је био иза вас, да га нисте видели?

Сведок Божидар Ђуровић: Униформу, униформу кад је дошо, кад смо излазили видио сам да је то тај и према томе, а нисам гледао све појединачно па да их позовем на вечеру па да их упознам, ја сам само, преокупација је била код мене дал ћу остат жив, дал ћу синове наћи живе, е то је било. Тако да нисам мого детаљно да их оцртам и насликам.

Адв.Велимир Игњатовић: Добро, хвала немам више питања, ако је то Ваше препознавање аутентично. Хвала.

Председник већа: Добро захваљујем. Господине Ђуровићу овако, ја ћу Вас питати, да кренемо из почетка, како се звала улица где сте ви заустављени?

Сведок Божидар Ђуровић: Богами не знам, знам онако као, пролазио сам доста пут туда пешице јер ми је ближе било до стана да дођем, па зато ретко и колима, не знам како се зове улица.

Председник већа: Јел то ова улица Дурмиш Аслани?

Сведок Божидар Ђуровић: Дурмиш Аслани, ту је, официрске зграде су биле пре тога на једно пола године па су преиначили Дурмиш Аслани, а биле су официрске зграде.

Председник већа: А јесу ли Вас ту зауставили у тој?

Сведок Божидар Ђуровић: Не, овамо ниже доле, ђе је пијаца била Ђуљам звано.

Председник већа: Значи то није та улица Дурмиш Аслани?

Сведок Божидар Ђуровић: Не, не није то улица.

Председник већа: А рекли сте у улици Дурмиш Аслани око педесет метара од трафо станице око 11 часова зауставила су нас три до четири припадника ОВК.

Сведок Божидар Ђуровић: Па ту.

Председник већа: Па јел то та улица?

Сведок Божидар Ђуровић: Улица није Дурмиш Аслани.

Председник већа: Не зове се тако?

Сведок Божидар Ђуровић: Па та споредна улица излази у ту Дурмиш Аслани улицу.

Председник већа: Значи та улица где су Вас зауставили не зове се Дурмиш Аслани?

Сведок Божидар Ђуровић: Не.

Председник већа: А не знате како се зове?

Сведок Божидар Ђуровић: Не знам право да ти кажем. То је доле изнад насеља Ортокола, излази овамо код Ћуљане и спаја се ваљда са Дурмиш Аслани, она у продужетку иде у једном правцу.

Председник већа: Добро, реците ми кад кажете гурали су и ударали су Вас. Кад кажете значи гурали су и ударали су и Вас и Здравковића?

Сведок Божидар Ђуровић: Мене гурну, није асфалт био, макадам.

Председник већа: Добро.

Сведок Божидар Ђуровић: Ја клекнем и паднем, повучем Здравковића и он за мном.

Председник већа: То је гурање. Е сад ударце ми опишите, како су изгледали ударци?

Сведок Божидар Ђуровић: Па најпре су ме ударили кундаком и ја сам клекнуо одмах, онда су ударали били по ногу, да не би мога побјећи, мада нисам ни покушавао.

Председник већа: А где, по глави вас ударају кундаком?

Сведок Божидар Ђуровић: Да, да.

Председник већа: Добро.

Сведок Божидар Ђуровић: По глави и леђима тако да, онда кад смо овамо дошли.

Председник већа: Чекајте само нам сад на питање ми одговарајте. Вас ударају, да ли ударају Здравковића кундаком?

Сведок Божидар Ђуровић: Не.

Председник већа: Њега нису ударили?

Сведок Божидар Ђуровић: Па код њега нису нашли ништа више, само пензионерску књижицу. Ја сам им био мета код мене и пиштољ и карабин и аутомат, и двоглед и све то, онда сам ја био мета, жртва сам ја био и за пријатеља и за све остале.

Председник већа: Али Ви стално говорите у множини, ударили су нас.

Сведок Божидар Ђуровић: Да.

Председник већа: Значи Здравковића нису уопште ударили?

Сведок Божидар Ђуровић: Да, се сећам нисам ни видео право да кажем, кад би лагао, не, нисам видео да су га, јесу гурали а.

Председник већа: Гурали јесу али ударили нису, то је док су вас спроводили?

Сведок Божидар Ђуровић: Па могуће да је био и ударац кад гурне, јер ја сам осетио кад гурне, ипак није то да ме помилује него гурају.

Председник већа: Колико сте Ви тако ишли улицом до. Ви говорите стално просторија, не знам зашто просторија, јел то двориште?

Сведок Божидар Ђуровић: Двориште а настрешницу има.

Председник већа: Добро, колико сте ви дуго ишли ту од момента где су вас зауставили, извели из кола па до?

Сведок Божидар Ђуровић: Па можда да не претерам једно до 20 минута.

Председник већа: Па колико је то метара било?

Сведок Божидар Ђуровић: Молим?

Председник већа: Колико је то метара било како сте ишли улицом?

Сведок Божидар Ђуровић: Па можда једно да не претерам 300, 400 метара.

Председник већа: Раније сте рекли 150 до 200 метара.

Сведок Божидар Ђуровић: Нисам, претпостављам, па можда нема ни толико, зависи куда, јер су нас гурали, хеликоптери кад су кружили изнад нас, гурали и испод стреје негде да не би видели средином улице. Мене се тад учинило кратко јер сам брзо дошо до тога, иначе, сад кад размислим толико треба да има, 150-200 метара.

Председник већа: Добро. Улазите у то двориште, стављају Вас уза зид, јел тако?

Сведок Божидар Ђуровић: Да.

Председник већа: Јел можете да опишете како је Јовановић изгледао?

Сведок Божидар Ђуровић: Ја сам мислио да су му одрали кожу са лица, крвав је био страшно, после су га пустили, после извесног времена да се умије.

Председник већа: И ту вас чувају два стражара?

Сведок Божидар Ђуровић: Да.

Председник већа: Значи нико од ових који су вас довели до дворишта нису?

Сведок Божидар Ђуровић: Не, који су зауставили, и онда смо нашли ту двојицу ту, они су испитивали и мене и Здравковића, мада Здравковић није, нисам ни ја одговарао ништа, само сам.

Председник већа: Та два стражара су вас испитивала?

Сведок Божидар Ђуровић: Ови двојица, јер смо ми нашли ту УЧК, они су испитали колико сам и шта сам, ја нисам одговарао ни на шта, јер нисам ни радио то и шта сад да одговарам, ћутао сам само и.

Председник већа: Да ли су вас ти стражари ударали?

Сведок Божидар Ђуровић: У почетку јесу.

Председник већа: У дворишту?

Сведок Божидар Ђуровић: Мало право да ти кажем, мало, јесу најприје мало да би осетили, ногом, у ноге моје тако да не би бјежао.

Председник већа: Значи док су била та испитивања у дворишту?

Сведок Божидар Ђуровић: Да.

Председник већа: Молим Вас одговорите ми прецизно, да ли су Вас тукли или нису?

Сведок Божидар Ђуровић: Нису.

Председник већа: Знате зашто Вас питам, јер Ви и када сте саслушани од стране заменика тужиоца, Ви сте у току излагања говорили када је кренуло испитивање нису нас тукли, после у неким даљњим испитивањима, кад вам се поставило поново питање да ли су вас током испитивања тукли, ви кажете тукли су ме. Значи ево и сад говорите различито. Шта је истина да ли су вас тукли током испитивања у дворишту или нису?

Сведок Божидар Ђуровић: Нису ме тукли као најприје што су тукли а јесу једном, два пута ударили то је било све.

Председник већа: Једанпут, двапут?

Сведок Божидар Ђуровић: Да.

Председник већа: Па где вас ударили?

Сведок Божидар Ђуровић: По леђима.

Председник већа: По леђима?

Сведок Божидар Ђуровић: Јер сам био уза зид овако прислоњен и ја и Здравковић, тако да.

Председник већа: А што сте рекли нису вас тукли?

Сведок Божидар Ђуровић: Када?

Председник већа: Па тад кад сте били испитани?

Сведок Божидар Ђуровић: Па могуће да сам реко, шта знам шта сам реко, не могу да се сетим свега, свих детаља.

Председник већа: Па знате није то исто, нису па јесу, значи ово што сте рекли да вас нису тукли није тачно.

Сведок Божидар Ђуровић: Па ја сам реко у почетку, нису толико ударали ко у почетку што су ударали, а јесу ударали, сад ударац може бити и блажи и јачи.

Председник већа: И где су вас ударали?

Сведок Божидар Ђуровић: По леђа.

Председник већа: А Здравковића?

Сведок Божидар Ђуровић: Па нисам приметио да су њега икад ударили кад смо били ту смештени.

Председник већа: И колико је то све трајало у дворишту?

Сведок Божидар Ђуровић: То је трајало од кад су нас увели.

Председник већа: У дворишту колико је трајало?

Сведок Божидар Ђуровић: Па три, четири сата.

Председник већа: Кажете овако, током тих испитивања тукли су их рукама, ногама, „тукли су их“, значи и Вас и Здравковића, тукли су нас и рукама и ногама по глави и телу, то је трајало неколико сати.

Сведок Божидар Ђуровић: Не неколико сати сам реко, могуће је грешка, неколико сати смо били ту затворени а да су толико били не би остао жив, три, четири сата да су ме тукли.

Председник већа: Како не бисте остали живи ако кажете мало су вас ударили по леђима?

Сведок Божидар Ђуровић: Па то кажем, то мало, нису баш јако, али јесу тукли и по ногу и по леђима.

Председник већа: Рекли сте да сте у дворишту провели пет до шест сати, јел можете отприлике да кажете колико је то било, шта је то тачно, сад говорите два-три сата, па говорите пет-шест сати, колико је то било?

Сведок Божидар Ђуровић: Ма види нисам, јер су ми узели сат били, нисам ни гледао колико је сати, све то, знам само кад сам доведен ту и кад смо пушћени, било је то 11 сати и нешто, десет минута или петнаест, није битно, а пустили су нас у пет, шест сати, извели нас одатле и пустили ван града, е сад да ли је било пет сати или четири сата нисам мога бити прецизан, нисам има ни сат ни ништа да гледам.

Председник већа: Значи од два до шест сати отприлике. Јел говорите од два до три сата код истражног, после говорите пет до шест сати, значи можемо тако да закључимо између два сата до шест сати?

Сведок Божидар Ђуровић: Све скупа задржавање било је од два до четири сата.

Председник већа: Од задржавања до дворишта, до оног момента колико сте провели у дворишту то би сад било колико?

Сведок Божидар Ђуровић: Четири сата.

Председник већа: Око четири сата. Добро. реците ми спомињали сте да су вас кад су вас пустили да су вас довели прво до команде?

Сведок Божидар Ђуровић: Да.

Председник већа: И шта је ту било?

Сведок Божидар Ђуровић: Не знам ја шта је било, шта су њему рекли кад нас је возио возач, њему су рекли шта су рекли то они знају.

Председник већа: Па Ви кажете одвели су вас до команде да питају шта да раде са вама, па им је речено да их воде што даље изван града.

Сведок Божидар Ђуровић: Нисам ја то. Моје запажање је тако иначе нисам ја чуо што су они рекли.

Председник већа: То је ваше запажање.

Сведок Божидар Ђуровић: У том моменту он се одмах вратио, ишао рикверц колима, није могао да се окрене, ђе је наша згодно место окренуо се, онда нас извео ван града и ту нас реко излази из кола, изашли смо сви тројица и каже немојте да бежите ни лево ни десно, полако идите. Ја сам питао комшију једног њиховог, био је ту са малим дететом шта су рекли, то и то су рекли да не бежите, јер су били обојица са аутоматима, само чекамо сад кад ће у леђа.

Председник већа: Реците ми тада кад су вас пустили, рекли сте само да гледате право, је ли тако, да се не окрећете лево, десно да идете право?

Сведок Божидар Ђуровић: Па било је негде око пет сати можда, поподне, пет, пола шест.

Председник већа: Не, не, тад кад су вас пустили рекли су вам само да идете право, да се не окрећете ни лево ни десно, је ли тако?

Сведок Божидар Ђуровић: Излазите из кола, ми смо изашли.

Председник већа: Не, не, кад вас пуштају, значи завршено двориште, све, пустили су вас, одвезали су вас.

Сведок Божидар Ђуровић: Нису одмах у двориште, него одвезли до команде.

Председник већа: Не, Ви мене не пратите. После тога, значи завршено је све, напустили сте и ту команду где сте свраћали све је то. Значи пуштају вас да идете.

Сведок Божидар Ђуровић: Ван града.

Председник већа: Да.

Сведок Божидар Ђуровић: Извео нас са колима.

Председник већа: Јесте, и само каже гледајте право.

Сведок Божидар Ђуровић: Право, ни лево ни десно, полако идите.

Председник већа: Јел тако?

Сведок Божидар Ђуровић: Да.

Председник већа: Да ли вам је уопште неко рекао да идете, да вам неко наређује да идете у Србију уколико желите да останете у животу, да ли вам је то неко рекао?

Сведок Божидар Ђуровић: Па ја да сам чуо није или можда нисам разумио, оно што није није.

Председник већа: То вам није нико рекао?

Сведок Божидар Ђуровић: Да, ја да сам чуо не.

Председник већа: Да ли је вас неко терао да ви напустите Призрен, да ви напустите Косово уопште, да ли вас је неко терао или сте ви само одлучили да идете?

Сведок Божидар Ђуровић: Реко сам у почетку, реко ми је син из Крагујевца „Тата, пошла су ти браћа, три брата“.

Председник већа: То сте испричали, да ли вас је неко ту у Призрену од Албанаца, од УЧК, јесте ли чули уопште да је неко рекао да морате да напустите Призрен?

Сведок Божидар Ђуровић: Не, не, баш сам био у добрим односима са свима које сам познавао, чак сам и једног Турчина склопио с њим уговор да носи бурек у кантину горе у касарну, а један Муслиман, у изјаву има, који је дошо после пола сата или сат видио ме улицом где гурају, рекао овим стражарима „Пустите, што бијете поштеног човека“.

Председник већа: Значи само ово.

Сведок Божидар Ђуровић: Један Муслиман је дошо, Муслиман.

Председник већа: То сте нам испричали.

Сведок Божидар Ђуровић: Јер том Муслиману ја оно сам ишао у Дом армије као правник, ту сам радио, милиција је терала који продају на улици, око зграда. Ја сам реко „немојте овога дирати, има пуно дјеце, сиротиња је“ и нису га стварно дирали. Он ме кроз то можда препознао и да се реваншира на неки начин, он је дотрчао за мном где су ме затворили и каже „Пустите поштеног човека што га дирате“.

Председник већа: То сте све испричали. Господине Ђуровићу, да ли сте чули да је неко од ваших пријатеља, говорим о Србима, неко од ваших рођака да је неко рекао да је била наредба да морате да напустите Косово, да напустите Призрен да идете за Србију да ли сте чули да је неко рекао?

Сведок Божидар Ђуровић: Да, нисам чуо, касније сам чуо и зборили што ниси пошо јер нисам верово и био сам се заклео сам се давно био 1961. да ћу код родитеља да мрем у Пећи и тамо сам и једну кућу направио која, мислим, није срушена, није запаљена, нова је била, све су скинули са ње, нисам мислио да напуштам Косово.

Председник већа: Значи Ви сте већ планирали да напустите Косово и пре овог догађаја, ви сте се већ тад договарали да идете са пријатељем, је ли тако?

Сведок Божидар Ђуровић: Не, не, није. После овог догађаја син ми је јавио из Крагујевца, „ошла су ти браћа“ и онда ја кад су ми то рекли немам куд да идем у Пећи, ту су три брата, три куће, ја четврти.

Председник већа: Значи кад вам је јављено онда сте одлучили?

Сведок Божидар Ђуровић: Онда сам одлучио, жена није хтела никако.

Председник већа: Добро.

Сведок Божидар Ђуровић: Реко, ако нећеш ја ћу сам бјежати колима.

Председник већа: Сад ми реците овако добили сте кундаком по глави ударац.

Сведок Божидар Ђуровић: Да.

Председник већа: Имали сте ударце по леђима, имали сте по неки благи ударац у дворишту, да ли Ви уопште имате неке повреде?

Сведок Божидар Ђуровић: Молим?

Председник већа: Да ли сте имали неке повреде по телу, по глави, ајмо прво по глави?

Сведок Божидар Ђуровић: Па право да ти кажем модрице сам имао по телу јер се десио случај, смртни случај брат ми један умро у Лајковац, син овај млађи дошо је у Лесковац у три сата после поноћи да ме узме мене и жену и да ми каже да је брат умро и да идемо на сахрану. Ми смо дошли до Крагујевца, жена није могла да иде од трауме оне, ја сам пошо тако да нисам, тамо чудили су се како сам успио. Биле су модрице по мени.

Председник већа: Јесте ли имали нешто по глави од тих?

Сведок Божидар Ђуровић: По глави није.

Председник већа: Ништа, само модрице сте имали?

Сведок Божидар Ђуровић: По глави није окрвављено било ништа.

Председник већа: Јесте ли се јављали лекару?

Сведок Божидар Ђуровић: Не.

Председник већа: Нисте?

Сведок Божидар Ђуровић: Не, велим смрт наступила, није ми падало на памет лекара, ни код лекара, тек сад кад су синови осетили мало, рекао сам и пре, да не чујем добро и не видим добро.

Председник већа: И Ви то повезујете са тиме?

Сведок Божидар Ђуровић: Па лекар је рекао „мора да је од удараца неких, јеси ли имао удес саобраћајни“, нисам реко никад у животу.

Председник већа: Добро.

Сведок Божидар Ђуровић: На основу тога закључујем да можда последице или године старости можда.

Председник већа: Реците ми сад овако, прво ћемо кренути од ове фотографије. Је ли укључена документ камера, је ли имате фотографију?

Сведок Божидар Ђуровић: Јесте, има фотографија.

Председник већа: Ова фотографија Вам је била предочена и од стране заменика тужиоца, је ли тако тужиоче?

Заменик тужиоца: Није.

Председник већа: Него која?

Председник већа: Јесте, ево то је било, сад ћемо да видимо да констатујемо да ли је то та фотографија, то је било 27. јануара 2011., пардон 18. априла 2012. узимали сте на записник, овако сад ћу вам рећи, заменик тужиоца за ратне злочине у судници број 5, 18.04.

Заменик тужиоца: 18.04., имате транскрипт испитивања Божидара Ђуровића.

Председник већа: Тако је, укључите микрофон.

Заменик тужиоца: Имате транскрипт на не знам колико страна, нигде овде не стоји да сам ја њему показао фотографију.

Председник већа: Окрените страну 109/26. Ви кажете: „Видели сте слику“.

Заменик тужиоца: Али ја нисам показао.

Председник већа: Само мало. По слици, видели сте слику, „неко стоји иза Вас, њих колико“, па кажете: „Са леве стране“, Ви питате „Који по реду с леве стране“, „Други, други по реду с леве стране“, њега сте препознали и онда још објашњавате, на коју фотографију сте то мислили, на коју сте Ви фотографију мислили када сте говорили да сте препознали овог другог?

Заменик тужиоца: То произилази из транскрипта.

Председник већа: На коју фотографију сте мислили?

Сведок Божидар Ђуровић: Не знам ја.

Председник већа: Да ли знате ко је ово други с лева?

Сведок Божидар Ђуровић: С лева други?

Председник већа: Ко је то?

Заменик тужиоца: Окрените 108/26. ту лепо пише која је фотографија, и ми причамо о фотографији а коју сведок не види, не држи пред собом, ту је био и адвокат.

Председник већа: Напамет прича?

Заменик тужиоца: Тако је.

Председник већа: Па како, о којој фотографији сте Ви говорили, из овог транскрипта ми ништа не произилази, нејасно ми је.

Заменик тужиоца: Једна једина ова фотографија објављена у различитим медијима, једна једина постоји.

Председник већа: Једна једина?

Заменик тужиоца: Једна једина.

Председник већа: И Ви кажете други с лева ко је?

Заменик тужиоца: Лепо он ту прича како смо ишли.

Председник већа: Ко је други с лева? Ево то је та фотографија.

Сведок Божидар Ђуровић: Мене питате?

Председник већа: Вас питам, ко је други с лева?

Сведок Божидар Ђуровић: Па то је он.

Председник већа: Ко?

Сведок Божидар Ђуровић: Овај где ме тукао.

Председник већа: Је ли то овај овде што је окривљен Марк Кашњети?

Сведок Божидар Ђуровић: Јесте, сто посто.

Председник већа: Значи он је на тој фотографији који Вас је тукао?

Сведок Божидар Ђуровић: Знате како је сад.

Председник већа: Ако Ви сад гледате ту фотографију и кажете „Он је био тада“, да ли га Ви, по чему га Ви памтите?

Сведок Божидар Ђуровић: Па по висини и униформи.

Председник већа: Не, које радње је он спроводио, шта је он радио? Је ли Вас гурао, је ли Вас тукао, шта је радио?

Сведок Божидар Ђуровић: Па ударац, једном – двапут је ударио кундаком, њих су се мењали, сви они тројица-четворица су се мењали те ударали.

Председник већа: Да ли знате је ли Вас он ударио?

Сведок Божидар Ђуровић: Како не знам.

Председник већа: Јесте?

Сведок Божидар Ђуровић: Да.

Председник већа: Добро. Сад још једно питање, приликом обављеног препознавања на записнику о препознавању од 18.04.2012. године Ви сте препознали овде оптуженог Кашњетија.

Сведок Божидар Ђуровић: Да.

Председник већа: И кажете: „То лице је ударило вас кад је изашо из кола и пратило вас је до дворишта“, значи то лице овде Марк Кашњети Вас је ударио и пратио до дворишта. Онда кажете: „Није сигурно био у дворишту“.

Сведок Божидар Ђуровић: Није он био у дворишту.

Председник већа: Али сте сигурни да је возио ауто када су вас ослободили све до места где су вас одвезли и наредили да идете право, значи сигурни сте да је он возио ауто. Данас кажете „Не, он није возио ауто“, па шта је тачно?

Сведок Божидар Ђуровић: Па ја сад не знам јел су се они мењали, зна овај што је дошао са аутом мојим да је возио ауто и дошо, двапут је долазио да види.

Председник већа: Ко?

Сведок Божидар Ђуровић: Овај што је возио моја кола, ауто.

Председник већа: Господине Ђуровићу, пратите ме. Ја Вам предочавам разлике у Вашем казивању, значи на записнику о препознавању 18.04., само мало, сачекајте, Ви сте рекли „Тај Кашњети“, кога сте препознали, „је возио Ваш аутомобил“. Данас кажете „Није возио“.

Сведок Божидар Ђуровић: Нисам реко да је он возио.

Председник већа: Ево ја ћу Вам показати где сте рекли.

Сведок Божидар Ђуровић: Не мислим да сам реко то.

Председник већа: Записник о препознавању лица 18.04. па овако кажете: „Лице под бројем 1, кога сте препознали, је лице које ме најпре ударило кад сам изашо из кола и лице које ме све време пратило до тог дворишта где су нас држали. Нисам сигуран да ли је то лице био у дворишту али сам сигуран да је то лице возило мој ауто када су нас ослободили, односно возио је ауто пошто је нас тројицу из дворишта сместио на задње седиште аута, све до места где су нас одвезли и наредили да идемо право“.

Сведок Божидар Ђуровић: Јесте, то је тачно.

Председник већа: А што сте сад рекли он није возио ауто?

Сведок Божидар Ђуровић: Па не знам ког ме питате од овога или од онога. Овај што сам сад дао број 1.

Председник већа: Како не знате које Вас питамо? Значи је ли возио или није? Је ли ово није тачно сад што сте рекли?

Сведок Божидар Ђуровић: Па возио је.

Председник већа: Возио је?

Сведок Божидар Ђуровић: Да.

Председник већа: А што сте рекли није возио?

Сведок Божидар Ђуровић: Па не знам за које сте питали.

Председник већа: Како не знате, знате ко вози Ваш ауто, то нису била не знам колико возила, ту једно једино возило.

Сведок Божидар Ђуровић: Видите, ја сам реко и пре, сигурно је возио.

Председник већа: Сигурно. А што сте сад, ја Вас то питам, је ли имате неко логично објашњење зашто кажете он није возио?

Сведок Божидар Ђуровић: Па.

Председник већа: Да ли разумете зашто, да ли можете да објасните суду због чега различито говорите? Тако је било и за двориште, кажете: „нису ме тукли“, после кажете „тукли“, значи морамо да разјаснимо, зато Вас питам, да ли ме разумете, ја мало гласније да ме чујете.

Сведок Божидар Ђуровић: Не, ја сам разумео али рецимо ајде то туча није била ко у почетку, можда реко није толико ни важно сад, кад смо остали живи кад су нас повели.

Председник већа: Добро. Ја Вас питам за возило, значи остајете при ономе што сте рекли на записнику о препознавању да је Кашњети возио ауто?

Сведок Божидар Ђуровић: Није.

Председник већа: Шта сад није?

Сведок Божидар Ђуровић: Возио ауто.

Адв. Велимир Игњатовић: Није возио?

Сведок Божидар Ђуровић: Није, није, писо сам да није.

Председник већа: Значи није возио?

Сведок Божидар Ђуровић: Не он, мењали су се.

Председник већа: Ајде сад погледајте.

Сведок Божидар Ђуровић: Чујте, ја не знам сад, они су се мењали.

Председник већа: Господине Ђуровићу, нисте причали о томе да се било ко мењао. Погледајте овај записник о препознавању, прочитајте и видите је ли то Ваш потпис, да ли сте Ви потписали овај записник о препознавању? Окрените страну, погледајте све.

Сведок Божидар Ђуровић: Ће је мој потпис овде?

Председник већа: Дајте ми молим вас. Јесте ли Ви препознали, је ли тако?

Сведок Божидар Ђуровић: Молим?

Председник већа: Да ли се сећате Ви тог препознавања 18.04.?

Адв. Велимир Игњатовић: Судија, опростите, ако могу ја да помогнем нешто. Сведок је записник о препознавању гледао само прву и другу страну, није видео трећу, ја одавде боље видим него Ви.

Председник већа: Ево, значи „лице под бројем 1 је лице које ме је најпре ударило кад сам изашао из кола и лице које ме је пратило. Нисам сигуран да ли је то било у дворишту али сам сигуран да је то лице возило мој ауто“, је ли то овај возио ауто, овај први с лева?

Сведок Божидар Ђуровић: С лева, да.

Председник већа: Он је возио ауто? Па погледајте фотографију.

Сведок Божидар Ђуровић: Овај са аутоматом.

Председник већа: Па сте рекли други с лева је конобар, је ли тај возио ауто први?

Сведок Божидар Ђуровић: Са аутоматом овај.

Председник већа: Не, не, Ви сте ово лице препознали то је у реду, него Вас ја питам за ову фотографију, разумете? Шта је тај први с лева радио? Лице под бројем 1, Ви говорите о лицу овом, разумете, о овом лицу број 1 на препознавању. „Лице под бројем 1“ кога сте препознали „је лице које ме најпре ударило“, тако сте рекли, то Вам читам ево погледајте ову фотографију можда ћете се сетити.

Сведок Божидар Ђуровић: Да, да.

Председник већа: Ево погледајте у фотографију, да ли видите? То су лица која сте Ви препознавали, па описујете то прво лице, лице под бројем 1.

Сведок Божидар Ђуровић: Лице број 1.

Председник већа: Да ли видите број 1?

Сведок Божидар Ђуровић: Да.

Председник већа: И описујете и кажете: „Лице под бројем 1 је лице које ме“; да ли ме пратите?

Сведок Божидар Ђуровић: Да, да.

Председник већа: Значи причате о том лицу, погледајте, можда ћете се сетити ако сте сад заборавили, „Лице под бројем 1 је лице које ме је најпре ударило кад сам изашао из кола и лице које ме све време пратило до тог дворишта где су нас држали, нисам сигуран да ли је то лице било у дворишту али сам сигуран да је то лице возило мој ауто када су нас ослободили, односно возио је ауто пошто је нас тројицу из дворишта сместио на задње седиште аута“. Лице под бројем 1 је Марк Кашњети.

Сведок Божидар Ђуровић: Па ово је нека фотографија коју ја први пут гледам.

Председник већа: Добро. Не можете да се сетите тога?

Сведок Божидар Ђуровић: Не могу да се сетим знаш зашто, што у том моменту нисам ни гледао ни ништа, само сам очекивао смрт и право да кажем најпре они су се мењали, долазили су три-четири пут колима мојим до тог места где смо били затворени и сад да ли је све један исти возио, само знам да су прославили кад су нас пустили, ишли поред Дома армије са мојим колима, кад сам ишо на капију, заправо не ја, него супруга, каже „Ено возе ти кола“; нека возе, шта да радим ја.

Председник већа: А на овој фотографији, значи препознајете то лице, је ли тако, на овој фотографији, не овој него на документ камери?

Сведок Божидар Ђуровић: Да.

Председник већа: Склоните му сад ту фотографију.

Заменик тужиоца: Ја се извињавам, сведоку нисте објаснили, очигледно да је потребно да се објасни порекло ове фотографије.

Председник већа: Како није, рекла сам кад је било препознавање, сећа се.

Заменик тужиоца: Из његових одговора ја разумем да он замишља ту фотографију из времена када се то догодило, па му лепо објасните.

Председник већа: Знате ли колико пута сам рекла записник о препознавању лица од 18.04.

Заменик тужиоца: Не разуме он то, очигледно се види.

Председник већа: Јесте ли разумели то?

Сведок Божидар Ђуровић: Па како да разумем, после 13 година је могуће да нека грешка.

Заменик тужиоца: Стално гледа фотографију и помиње 13 година.

Председник већа: Да ли се сећате када сте били на препознавању?

Заменик тужиоца: Е тако.

Сведок Божидар Ђуровић: Да.

Председник већа: Сећате се.

Сведок Божидар Ђуровић: Да.

Председник већа: Да ли се сећате да сте препознали неког?

Сведок Божидар Ђуровић: Да.

Председник већа: Сећате се?

Сведок Божидар Ђуровић: Да.

Председник већа: И шта сте рекли за то лице кога сте препознали шта је он радио?

Сведок Божидар Ђуровић: Па нису ме ни испитивали шта је радио, он је тај који ме ударао и ништа друго. Нисам зборио да је возио кола или није возио кола.

Председник већа: Па је ли возио кола или није?

Сведок Божидар Ђуровић: Откуд знам ја да је возио кола.

Председник већа: Па ево ја Вам читам, кажете „Сигуран сам да је то лице возило мој ауто када су нас ослободили“, значи ја морам то да Вам кажем велике су разлике, знате? Ви сте рекли „Сигуран сам“, зато Вас питам шта је тачно је ли јесте возио или није?

Сведок Божидар Ђуровић: Можда је то било међупитање неко, иначе да ли је он возио лично или овај колега му, сад, у том моменту, могуће је и грешка није намерна сигурно да је то тај, опет кажем.

Председник већа: Да сте Ви погрешили или не?

Сведок Божидар Ђуровић: Не мислим да сам погрешио.

Председник већа: Сад ми само реците код ког исказа остајете, да ли остајете ово сад што сте рекли да није возио ауто или остајете на оном што је констатовано на записнику о препознавању?

Сведок Божидар Ђуровић: Право да вам кажем ја најсвежије ми је било оно што сам раније казао, остајем при томе.

Председник већа: Што сте раније.

Сведок Божидар Ђуровић: Сад колико је то у прилогу њему или мом савршено ме се не тиче.

Председник већа: Добро, то је и објашњење. Добро.

Заменик тужиоца: Ја бих молио само кад смо код тога, имате записник о суочењу па предочите сведоку и текст тог записника.

Председник већа: Добро. Реците шта да предочимо.

Заменик тужиоца: Кад сте се суочавали са овде присутним Марк Кашњетијем па Вам је он у лице рекао „Нисам ја возио“, да ли је тачно да сте Ви тада рекли „Можда и ниси возио али си био сувозач“?

Сведок Божидар Ђуровић: Па фала богу сувозач то кажем, јер у том моменту, ја не знам колко можете да осетите ту трауму код мене да није ми падало на памет ко је и шта је. Да сам знао да ће до овога доћи ја бих узимо генералије одмах и би се распитива.

Председник већа: Да ли има још неких питања додатних?

Адв. Велимир Игњатовић: Има, опростите, ако могу ја нешто да допуним.

Председник већа: Не, да ли имате Ви нешто?

Заменик тужиоца: Имам.

Председник већа: Сачекајте.

Заменик тужиоца: Приликом суочења Ви сте рекли Кашњетију „Твој лик ми је осто у памети из тог догађаја“, је ли то тачно?

Сведок Божидар Ђуровић: Тачно.

Председник већа: Добро, објаснио је да му је тад било свежије сећање.

Заменик тужиоца: Није објаснио. Да ли сте Ви били уплашени за Ваш живот тада кад су вас везали и спроводили?

Сведок Божидар Ђуровић: Нормално да сам се био уплашио и да.

Заменик тужиоца: Кажете да су вам забранили да причате између.

Сведок Божидар Ђуровић: Јесу.

Заменик тужиоца: Јесте ли смели њих да гледате?

Сведок Божидар Ђуровић: Не, не.

Заменик тужиоца: Је ли вам то неко забранио?

Сведок Божидар Ђуровић: Они.

Заменик тужиоца: Шта су вам рекли?

Сведок Божидар Ђуровић: Не гледајте, само уза зид право стојите.

Заменик тужиоца: Јесу ли вам рекли немојте нас да гледате?

Сведок Божидар Ђуровић: Да.

Заменик тужиоца: После овог догађаја Ви причате да сте отишли у Дом војске.

Сведок Божидар Ђуровић: Да.

Заменик тужиоца: Зашто нисте отишли у Вашу приватну кућу?

Сведок Божидар Ђуровић: Нисам смио, дошли да пљачкају, одмах сам видио из Дома армије, заправо жена видила, ја сам седео, нисам могао да стојим, жена је видила каже „Ено носе све из стана“. Њена је комшиница била остала ту сама је била, дошла у стан мој да каже „Шта узимате те ствари“, уђе, хтели су да је бију, она сишла доле на спрат, ја сам био на другом спрату.

Заменик тужиоца: И кажете да сте рано ујутру напустили Србију?

Сведок Божидар Ђуровић: У шест сати.

Председник већа: Рекао је то.

Сведок Божидар Ђуровић: 15-ог.

Заменик тужиоца: Да ли је ово што се десило с Вама утицало да рано ујутро напустите Србију или бисте можда остали још који дан?

Сведок Божидар Ђуровић: Да ми није реко син да су браћа ми пошли из Пећи ја сам хтео за Пећ да бјезим, не би ишо, али ми је син помогао или одмого да напустим Призрен.

Заменик тужиоца: А је ли утицало ово што се десило с Вама?

Сведок Божидар Ђуровић: Како није утицало, морало је да утицало. Види, нико није жив био у ту околину у Призрен сем ја остао са женом и овај пријатељ, сви су пошли колима и чим су могли, тракторима.

Председник већа: Изволите.

Адв. Велимир Игњатовић: Поштовани суде хвала, ја само једно питање. Пошто постоје сада неке нејасноће око његовог претходног исказа и садашњег исказа а о важним питањима пре свега о радњама које је предузео оптужени како он њега препознаје, учесника у овом догађају, а да нам у некој слободној форми каже шта је оптужени Марк Кашњети, кога је он препознао у истрази, да је лице учесник овог догађаја, шта је он конкретно урадио према њему?

Председник већа: Рекао је, рекао је и на ове разлике је дао образложење да му је сећање било ипак свежије раније него сада, колико сам схватила, да је он ударао, да је то лице било у колима, је ли тако?

Адв. Велимир Игњатовић: Не, немојте судија да сад.

Председник већа: Па рекао је све да се не понављамо, све је рекао, нећемо га више мучити.

Сведок Божидар Ђуровић: Чујте пријатељу на крају крајева, ја кад ми нису дали да се окрећем лево и десно, да ли је ударао Марк, да ли је Алија, да ли је Музлија, мене је свеједно било, ја сам добио батине.

Адв. Велимир Игњатовић: И не знате да је то Марк?

Сведок Божидар Ђуровић: Ја знам први, први ударци да.

Адв. Велимир Игњатовић: Или неко од те четворице?

Председник већа: Не, није тако рекао, тако није рекао.

Адв. Велимир Игњатовић: Је ли неко од те четворице или оптужени?

Председник већа: Тако није рекао. Рекао је да га је ударио, тако је рекао.

Адв. Велимир Игњатовић: А сад каже другачије, био окренут, они су били иза њега да ли је Алија, да ли је Муја, Мухамед, он не зна ко га је ударио, из тога његовог исказа ја то закључујем.

Сведок Божидар Ђуровић: Видео сам прво њега ђе ме ударио, други су везали.

Адв. Велимир Игњатовић: Кога сте видели да Вас је ударио?

Сведок Божидар Ђуровић: Марка овог. Ја сам клекнуо одмах поред кола.

Председник већа: То сте све, нећемо се враћати на исто. Да ли имате неко ново питање додатно?

Адв. Велимир Игњатовић: Да ли је Марк Кашњети спроводио Вас до дворишта?

Председник већа: Рекао је, рекао је.

Сведок Божидар Ђуровић: Како могу ја то гледат кад сам везан био.

Председник већа: Рекао је.

Адв. Велимир Игњатовић: Каже, судија, да не зна.

Председник већа: Па четири лица, он је рекао та четири лица која су зауставила, ја сам Вас тако разумела, да та четири лица која су вас увела.

Адв. Велимир Игњатовић: Које на моје питање није препознао, не може да опише.

Сведок Божидар Ђуровић: Које је твоје питање, ајде реци.

Адв. Велимир Игњатовић: Па мало пре сам Вас питао и рекли сте да не можете да опишете ни једно лице, него описујете њих групно као лица који су сви 180, сви имају смеђу косу, сви имају плаве очи и шта ја знам.

Председник већа: Да ли је Марк Кашњети у тој групи од четири лица, која помињете да су била, да ли је уопште био са Вама до дворишта?

Сведок Божидар Ђуровић: Па не знам, нису дали да се окрећемо људи моји.

Адв. Велимир Игњатовић: Ето, не зна да ли је био он приликом спровођења до дворишта, не зна, односно сада постоје несугласице око тога да ли је он био возач или сувозач или уопште да ли је био у возилу када су их извозили.

Заменик тужиоца: Рекао је.

Председник већа: Није рекао да ли је уопште био у возилу, молим вас, нећемо тако. Изволите. Имате ли још неко додатно питање? Прочитаћете транскрипт, видећете да није рекао да ли је уопште био у возилу.

Адв. Велимир Игњатовић: Сад сте указивали на несагласности његовог исказа.

Заменик тужиоца: Сведок је рекао двојица који су га хапсили на лицу места довели су ауто, па бих молио да му се покаже слика четворице и да покаже која двојица су дошла са овим његовим „Југом“?

Председник већа: Добро, дајте ту фотографију.

Заменик тужиоца предлаже да се покаже фотографија.

Заменик тужиоца: Јер је такав његов исказ.

И да јасно определи.

Заменик тужиоца: Која двојица су дошла са аутом у двориште.

Председник већа: Ево погледајте фотографију и реците која двојица су дошла аутом до дворишта?

Сведок Божидар Ђуровић: Па не знам ја сад конкретно ко је, они су гурали овамо, а нашли смо двојицу наоружаних који су нас примили.

Председник већа: То је унутра.

Заменик тужиоца: Не, не разуме он.

Председник већа: То је у дворишту, него која од ова лица су вас довела до дворишта?

Сведок Божидар Ђуровић: Па нисам могао да се окрећем и да их препознам.

Заменик тужиоца: Не то, питање гласи, стиже ти ауто и неко те гура у ауто и ти тад.

Сведок Божидар Ђуровић: Није, није тад ауто било са нама, ми смо пешице ишли.

Заменик тужиоца: Ама кад је дошао ауто да вас одбаци ван града, ко је био сад са тим аутом од тих људи на слици?

Адв. Велимир Игњатовић: Мислим да је боље питање да ли је неко од ових лица био?

Заменик тужиоца: Рекао је да је био, зато питам.

Сведок Божидар Ђуровић: Мора да је био, неко јесте.

Адв. Велимир Игњатовић: Па то је претпоставка, да ли је био или није?

Председник већа: Не можемо тако у глас да говоримо, молим Вас, браниоче седите да заврши питања тужилац.

Заменик тужиоца: Дакле, рекао је у својој изјави да су четворица кад је и слика била пред њим, дошла са аутом у двориште, купили их и одвезли ван града. Моје питање, погледајте фотографију која су та двојица од ове четворице дошла с Вашим аутом?

Председник већа: Да ли можете уопште да препознате која су двојица дошла са вашим аутом до дворишта?

Сведок Божидар Ђуровић: Па овај са аутоматом и ево.

Председник већа: Кажите први, други, трећи, четврти, који?

Сведок Божидар Ђуровић: Други.

Председник већа: Гледајте с лева.

Сведок Божидар Ђуровић: Први и други.

Председник већа: Та двојица су дошла са аутом до дворишта.

Сведок Божидар Ђуровић: И рекли овима двојици да нас одреше, што су стојали унутра.

Председник већа: Добро, обележите их и да можемо да узмемо.

Сведок Божидар Ђуровић: Па нема их овде, како да их обележим, ови што су стражарили.

Заменик тужиоца: Не ти, ти са колима.

Председник већа: Молим вас, да ли Ви разумете, Ви не слушате пажљиво, значи говоримо о лицима која су дошла Вашим возилом до дворишта да вас возе и после су вас пустили, о томе говоримо.

Сведок Божидар Ђуровић: Ја знам да су они са капије рекли.

Председник већа: Да ли сте заокружили који су то?

Сведок Божидар Ђуровић: Јесам, ево доле сам.

Председник већа: Потпишите се.

Сведок Божидар Ђуровић: Овде доле?

Председник већа: Хвала.

Заменик тужиоца: Доле на дну фотографије ставио је црту.

Председник већа: Један и два сте ставили, је ли тако?

Сведок Божидар Ђуровић: Да.

Председник већа: Добро.

Адв. Велимир Игњатовић: Судија, ја нисам то видео.

Председник већа: Ево сад ћемо да вам покажемо. Означите ту фотографију са словом А, означите је са словом А слободно, фотографија са словом А, ево при дну испод 1 и 2, то су лица која су дошла вашим возилом до дворишта?

Сведок Божидар Ђуровић: Што су требали да нас пусте.

Председник већа: Да вас пусте, е то, тако. Само пажљиво слушајте, разумете, морате пажљиво да слушате јер Ви причате упорно нешто друго што Вас ми не питамо.

Сведок Божидар Ђуровић: Па ви да знате како Ви би ме пустили што прије да бежим одавде.

Председник већа: Добро, ево сад ћемо да завршимо. Изволите браниоче.

Адв. Велимир Игњатовић: Ја не видим добро а није ми нешто јасно код ове фотографије коју је он сада цртао и потписао, је ли то фотографија из вашег судског списка или је то тужилац дао?

Председник већа: Исто, хоћете, па једна једина је.

Заменик тужиоца: Једна једина.

Председник већа: Копија.

Адв. Велимир Игњатовић: Знам али на том папиру постоје две.

Председник већа: Обележите, дајте, нашег и судског списка, ево то је идентична фотографија, идентична, немамо ми других фотографија.

Констатује се да сведок.

Адв. Велимир Игњатовић: Пошто има и лева и десна фотографија зато питам. У извештају ЕУЛЕКС-а.

Председник већа: Молим вас не могу да диктирам овако.

Адв. Велимир Игњатовић: Извињавам се.

Председник већа:

Констатује се да сведок на фотографији број А означеној број, А је обележио лица која су дошла његовим возилом до дворишта и то у моменту када су их након тога и пустили.

Председник већа: Јел тако?

Сведок Божидар Ђуровић: Да, да.

Председник већа:

И то су лица под бројем 1 и 2.

Сведок Божидар Ђуровић: Да.

Председник већа:

Ова фотографија прилаже се спису.

Председник већа: Добро да ли смо завршили, да ли Ви можда имате неко питање?

Адв.Велимир Игњатовић: Извините судија ја хоћу да питам.

Председник већа: Изволите, додатно нешто.

Адв.Велимир Игњатовић: Пошто је ово сад завршено назовимо препознавање по слици, фотографији, да нам објасни. Објасните нам господине Ђуровићу, мени сте на моје питање да ли препознајете са ове фотографије неко од лица које је Вас и Вашег пријатеља возило ван Призрена, рекли сте да не препознајете никог.

Сведок Божидар Ђуровић: Не ја лично.

Адв.Велимир Игњатовић: А сада када су Вам показали фотографију Ви сте означили прво и друго лице с леве стране.

Сведок Божидар Ђуровић: Да.

Адв.Велимир Игњатовић: А можете ли да нам објасните како пре пола сата или 15, 20 минута кажете да не знате никога са те фотографије, да не препознајете, да су то лица која су вас одвезла колима ван Призрена а сада чак и означава хемијском оловком.

Заменик тужиоца: Ја морам да реагујем.

Адв.Велимир Игњатовић: Како то успевате, сад се сећате а сад не сећате.

Председник већа: Изволите. Сачекајте да видимо шта хоће тужилац да интервенише.

Заменик тужиоца: Прво сведоку су показане две фотографије различите, једна фотографија са препознавања, друга фотографија која описује догађај. Не зна се на коју се овде фотографију мисли када бранилац поставља ово питање.

Адв.Велимир Игњатовић: На ову фотографију господине тужиоце која је цртана сада. Дакле била је пред њим и када сам ја њему постављао питања. Ја сам га питао да ли је неко од ових лица возило или било сувозач када су их одвозили ван Призрена.

Заменик тужиоца: Ја се не сећам да је он рекао тако нешто.

Адв.Велимир Игњатовић: Он је рекао да се не сећа, а сада се сећа, чак и црта који су.

Председник већа: Добро. Он колико ја се сећам, видећемо то кроз транскрипт није могао да опише лица, али кад је видео фотографију он је препознао.

Адв.Велимир Игњатовић: Имао је и фотографију, било је моје прецизно питање судија, видећете у транскрипту, прецизно питање да ли неко од лица са фотографије може да препозна као лице, два лица која су дошла посебно да их.

Заменик тужиоца: Колега Ви сте постављали питања, извињавам се у две ситуације, једна ситуација без фотографије да замисли та лица и да их опише што је сведоку тешко ишло, међутим кад је сведок имао пред собом фотографију он је био категоричан и ја сам, и определио је лица која се везују и за аутомобиле и за аутомобил и лица која се везују за хапшење и одвођење у двориште, мислим да ту ништа није спорно.

Председник већа: Добро. Сад је то већ ствар оцене. Молим Вас, сад не можете таква питања да постављате, то је сад већ ствар оцене суда знате. То је сад ствар оцене суда, рекао је прецизно.

Адв.Велимир Игњатовић: АКо можете да му предочите дакле одговор на моје питање, а тврдим да јесте, имао је фотографију пред собом и рекао је овако а сада говори нешто другачије и чак прецизно означава лица која су наводно довезла ауто до дворишта.

Заменик тужиоца: Друга једна ствар, питања се овде понављају што апсолутно исцрпљује сведока који је '34.годиште, који је болестан и има последице од овога.

Председник већа: Добро више нећемо о томе, него само још да Вас ја, да поставим, да се опет надовежем на ту фотографију коју сте обележили под бројем 1 и 2 која су то лица била до дворишта, у Вашем возилу, да ли је неко од та два лица Марк Кашњети? Погледајте фотографију.

Сведок Божидар Ђуровић: Па реко сам.

Председник већа: Чекајте.

Сведок Божидар Ђуровић: Јесте.

Председник већа: Ко је, 1 или 2?

Сведок Божидар Ђуровић: Један.

Председник већа: То је Марк Кашњети?

Сведок Божидар Ђуровић: Да. По мом лику, на слици што је и лично сам видео да јесте.

Адв.Велимир Игњатовић: Означен бројем 1?

Председник већа: Означен бројем 1.

Адв.Велимир Игњатовић: Хвала.

Председник већа: Добро. Да ли Ви имате неко питање? Нема. Оптужени нема питања. Добро. Реците ми да ли се придружујете кривичном гоњењу и да ли истичете имовинско-правни захтев?

Сведок Божидар Ђуровић: Јел Ви мене питате?

Председник већа: Да.

Сведок Божидар Ђуровић: Нисам разумео питање.

Председник већа: Да ли се придружујете кривичном гоњењу. Да ли сте за то онај који је то урадио да одговара.

Сведок Божидар Ђуровић: Да, остајем на то, једино накнаду да надокнади, а за мене не представља ништа, сад осудили га годину или пет, или десет, мени је све једно.

Председник већа: Значи истичете имовинско-правни захтев јел тако?

Сведок Божидар Ђуровић: Остајем при томе, е сад колико Ви сматрате да треба да се казни и да надокнади штету, то је друго питање.

Председник већа: Добро, реците ми који су ваши трошкови доласка. Полиција Вас је довела, добро, завршили смо можете ићи, хвала Вам. Направићемо паузу.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Одређује се пауза у трајању од 15 минута

Настављено у 11.45

Позовите сведока Јовановић Мирослава.

Сведок Мирослав Јовановић: Добар дан.

Председник већа: Добар дан господине Јовановићу. Да ли Вам је добро, пошто имам информацију да Вам је скочио притисак.

Сведок Мирослав Јовановић: Имам мало, имам мало проблеме са притиском па.

Председник већа: Јел можете?

Сведок Мирослав Јовановић: Па тако, мало смо санирани.

Председник већа: Добро.

СВЕДОК МИРОСЛАВ ЈОВАНОВИЋ

Председник већа: Реците ми које године сте рођени, где сте рођени?

Сведок Мирослав Јовановић: 14.03.1953.у Призрену.

Председник већа: Где сте рођени?

Сведок Мирослав Јовановић: У Горње село код Призрена.

Председник већа: Добро, где је Ваше пребивалиште?

Сведок Мирослав Јовановић: У Крагујевцу.

Председник већа: Адреса?

Сведок Мирослав Јовановић: Душана Ђорђевића 149.

Председник већа: Добро. Реците ми шта сте по занимању?

Сведок Мирослав Јовановић: Инжењер технологије.

Председник већа: Реците ми да ли познајете оптуженог Кашњети Марка?

Сведок Мирослав Јовановић: Не.

Председник већа: Не познајете. Добро. Ви сте позвани у својству сведока, као сведок дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело. Нисте дужни да одговарате на питања уколико би одговорима себе или неког Вашег блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичној одговорности. Па ћу Вас замолити да прочитате и текст заклетве. Ово Вам је јасно, јел тако ово упозорење?

Сведок Мирослав Јовановић: Да.

Председник већа: Наглас прочитајте.

Сведок Мирослав Јовановић: Заклињем се својом чашћу. Извините због протезе мало.

Председник већа: Нема проблема.

Сведок Мирослав Јовановић: Да ћу о свему што будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

Председник већа: Добро, хвала. Ви сте већ били испитани 27.јануара 2011., 19.04.2012., да ли остајете код ових исказа?

Сведок Мирослав Јовановић: Остајем при свом исказу.

Председник већа: Остајете у свему. Добро. Испричајте нам укратко значи шта се то дешавало, конкретно у Призрену, шта се Вама десило тог 14.јуна, каква је била ситуација у Призрену након потписивања овог споразума војно-техничког.

Сведок Мирослав Јовановић: Кумановског споразума. Па да Вам кажем, већ од суботе се осетила велика, код грађана велика пометња, тако да појединци су већ у суботу покушали да напусте град, а ми који смо мислили да ће без обзира кад буде овај КФОР ушао, односно преузети само ингеренције које је имала наша војска и полиција и да ми као грађани бићемо, нормално свако ће радити свој посао који је до тад радио. Ја нисам био мобилисан, нисам био значи мобилисан ни као полицајац ни као, већ сам био на радном месту где сам обављао у једном предузећу В.Д.директор производње, значи нисмо хтели да оставимо производњу, наставили смо са радом, тако да цело време бомбардовања ја сам био на послу. Пошто нисам хтео да напустим ја сам у понедељак изјутра отишо на посао, међутим тад се појавило још веће узнемирење и кад су ме видели и колега из града ми је јавио да се нешто договара у цркви, ја сам са службеним возилом кренуо тамо да видимо шта су се договорили, пошто ми је и супруга била и део породице још ту у граду, видели смо да црква нема решење и дошли смо до закључка да морамо да се спремимо и да кренемо у колону. Пошто ми, ја сам био задужен као што знате, значи морао сам да се вратим у фирму, да дам одређено задужење људима који су остали, да предам одређене ствари и пошто нико од, заправо личног шофера нисам имао али овај који је возио кола, највероватније избегавао је, није хтео да пође са мном, само да купим мајку и да сиђемо доле у град где се стварала колона близу цркве. Ја сам кренуо сам колима па то је неких можда између фирме и мајчине куће неки километар, међутим да би избегао велику гужву која је била у граду, то је било велико славље по граду, да би избегао ту гужву и да не би имао неке нелагодне ситуације, ја сам пречице према мајци, неким старим, пречим путевима хтео да стигнем до мајке да је купим и да кренем доле према цркви где су се окупљали. На стотинак метара од мајчине куће пресрела су ме три наоружана војника који су били, није то пуна ратна опрема али били су ознаке УЧК, значи и калашњикове, зауставили су возило, ја сам стао, ништа нису рекли, само су отворили врата, избацили су ме из возила, један је сео у возило и вратили су ме назад према трафостаници једно стотинак метара, можда и нема стотинак метара, где је била окупљена маса људи, цивила, а помешана са још велики број униформисаних лица са ознакама УЧК. Било је, значи ово двоје, један је одвезо кола у непознатом правцу, а ови двоје су ме водили и прво ме нису везали, онда кад смо код трафо станице неку жицу нашли и везали ми руке иза и почело је одређено малтретирање. Ту су ме мало малтретирали па су ме повукли у једну уличицу, 20-30 метара са тог места, ваљда да не би ово сви ови цивили тако гледали, не знам шта, шта им је био циљ, онда је горе тек почело посебно малтретирање од стране једног црномањастог, мањи од мене. Значи не, ајде да кажем моје висине. Почео је са питањима колико си убио, колико си заклао, колико си силовао, ја њему причам, знао је добро српски, њему причам да ја уопште нисам био мобилисан и да сви нисте ви били мобилисани, тако ово, и удри, удри, тако да сам имао много проблема и кундацима и рукама и ногама и тако. Доста је, пар пута сам падао, било ми је лице доста унакажено, уво, процурела ми је крв из левог ува, из носа да не причамо, јагодице, подочњаци то је све било црно, то сам такав сам дошо и у Крагујевац. Имам и предате налазе ја сам то и предао, ја мислим да сам господину Станковићу дао или пре Станковића ко је био не знам. Онда су, значи то малтретирање је трајало па једно два сата а што ми је најтеже падало кад они су прекинули да ме бију, терали су окупљене

људе или пролазнике да стану и дођите да видите како изгледа Србин, па су терали чак и децу да скидају папуче, пошто је летњи период био, папуче са ногу да ме ударају по главу, по телу и тако даље. Нека деца онако искрвављеног тако су ме, како би ме угледала тако су и плакала, бежала. После те тортуре преузео ме је један плави дечко, скроз плави, значи ко да је Шваба. Знао је добро српски и одвео у једну кућу, негде ови искази кажу да је био подрум, ја никада подрум нисам поменуо, али свако неко напише у свом стилу, кућа је била мала кућица и имала је трем. Ту сам ја и даље крварио, морао сам да будем окренут зиду, нисам смео.

Председник већа: Јел то трем кад говорите, је ли то у дворишту све, у дворишту те куће?

Сведок Мирослав Јовановић: Да, да у дворишту али под тремом.

Председник већа: Добро.

Сведок Мирослав Јовановић: И даље је крв цурела и тако даље, дечко који ме је чувао, наоружан и он био, замолио сам га на српском да ме ослободи, да се бар умијем на чесму, постојала је чесма у дворишту. На моје запрепашћење скинуо ми је жицу, пустио ме да се умијем и поново ме вратио назад. У међувремену овај још један дечко исто тако моје висине, црни, не тај који ме био него још један, подршка ваљда овом другом плавом да не би било неких проблема са торбом је био, обичном торбом, ове школске торбе да кажем, ове торбице које се носе по граду, завуче ми руке по џепове, пошто ја сам био у задњем џепу имао сам како сам кренуо 830 марака, тад је било марке и нешто је било у динаре, значи око 1000 марака отприлике, то нигде није пријавио гарантовано, само је извадио из џепа и овако сипао у то и сат „Цитизен“ онај на, навија се на померање. Скинуо ми је то и шта да радим, ја нисам хтео кажем да сам био директор да сам технолог, него реко сам радник, каже одакле раднику оволике паре. То ми је реко само, значи и он је знао српски. У међувремену долазе двоје, један је знао српски а један уопште није знао ништа, ни једну реч. Узели су, а пре њих, пре него што су они дошли довели су у истој кући доводе Ђуровића и Здравковића које сам и приватно познавао, они су били везани заједно са, један за леву један за десну руку, значи нису били посебно везани, исто су их окренули леђима према ово и у међувремену долази тај, ја мислим да је он био ипак неки фактор, узима наше исказе који смо, шта смо, како се зовемо, где радимо и тако даље, свима тројици и одлази а после сат времена опет се појављује, сад да не буде, можда се мени чини да је то много, можда је било и 45 минута, можда и 40, али ту је отприлике, појављује се и каже улазите у кола, како смо, како смо изашли из те куће видео сам возило Ђуровића паркирано, нас троје су бацили иза, њих двоје са калашњикове, један и други и кренули су према назад на локацији ту где су нас ухватили. Нешто је он ушо да поразговара где је био, није се дуго задржао две, три до пет минуте, и излази и кренули смо пут Петровог села, међутим на своје изненађење они окрећу кола једном споредном улицицом и улазе у насеље Ортокол. Зауостављају се у једној улици и зауостављају једног пролазника и питају пролазника на албанском да ли знаш српски, овај одговара потврдно, каже реци им да изађу из кола и за пет минута да су на путу у колони код Милошевића. Сад ја из неког неповерења полако смо изишли из кола, али ја сам био доста повређен, ја сам полако ишо док су Ђуровић и Здравковић мало брже кренули.

За неку моју срећу све то се догодило на једно 100 до 200 метара од стана где сам живео, рачунајући да сам кренуо даље према Дому војске, највероватније тако искрвављен, изубијан имао бих даље проблеме и ја сам одлучио да се вратим у стан. У

стан сам се био, пошто сам био цео крвав па умио, нешто пресвукао од овог, међутим комшије спрат испод мене сазнали су да сам ту и био сам много добар са њима и дошли су да виде шта је са мном, изненађени пружили су ми ту прву помоћ, стављали су ми лед на главу и ово, оно, неке ствари, значи које ја нисам могао сам себи да помогнем, покушали су да ми нешто донесу да једем да се опоравим, нисам могао и у том моменту ја сам ступио у контакт са буразером који је био код мајке да му јавим да иде до Дома војске да каже, сад ја опет своју бригу бринем што су кола службена узели. Буразер одлази, садашњи генерал Делић је био главни и он је разговарао са Делићем и Делић је рекао да у 5 сати после подне последњи конвој креће, „немој да се игра са ничим, него некако нек' се домогне макар до Дома војске и буразер ми јавља, каже „ја и мајка полако ћемо да се извучемо“, то је све било близу где се то догађало, а ти покушај да дођеш до Дома војске. Тако се и десило, помогли су ми комшије да се некако домогнем Дома војске где су ми одмах војници, односно господин Делић наредио да ми се пружи та прва помоћ. Пошто из неких безбедносних разлога није смела колона да крене чекали се аутобуси „Ниш експреса“ из Ниша, они су каснили и није могла колона да крене, Делић је наредио да се ноћу не излази да не би дошло до неког већег сукоба, него да се рано изјутра док град још малтене спава да кренемо пут Брезовице, значи једини пут који је био слободан био је ту је била одступница према Брезовици. Тако се и догодило рано изјутра кренули смо према Брезовици, покушали су неке шта ја знам неки преговор је био да војска може да прође, да цивили остану на Брезовици. Међутим, Делић није дозволио и рекао је „ја сам њима обећао да ћу их одвести до границе, значи до границе са Србијом.

Председник већа: И Ви сте тако напустили?

Сведок Мирослав Јовановић: То ћу и да урадим по цени сукоба, идите јавите вашим претпостављенима да је то моја коначна одлука. Тако се и десило, поставио је он војнике на челу колоне, војнике у средини колоне и војнике на зачељу колоне и долазе ови и као наводно добили смо дозволу јер је било већ критично да дође до тог сукоба.

Председник већа: Добро, да се ту зауставимо. Нас интересује само овај догађај 14.06. шта се то све десило, шта се десило у дворишту док сте били тамо, значи ту морамо да се зауставимо јер ово даље већ није предмет ове оптужнице.

Сведок Мирослав Јовановић: У дворишту рекао сам ништа се није дешавало, значи само су ме држали окренут леђима и човек ме пустио да се оперем, а све што се догађало, догађало се испред те куће на улици. Значи, унутра нисам био малтретиран.

Председник већа: Ево ја ћу питања, питања ће Вам прво постављати заменик тужиоца, он Вас је и предложио да се испитате у својству сведока па изволите тужиоце да ли имате питања додатна?

Заменик тужиоца: Господине Јовановићу, кажете да сте радили у „Филиграну“?

Сведок Мирослав Јовановић: Да.

Заменик тужиоца: Колико дуго сте радили тамо?

Сведок Мирослав Јовановић: Па био сам распоређен, ја сам радник „ИСФ прогреса“, међутим, фирма је била под стечајем и по налогу председника општине пребачен сам као технолог да некако ту фирму вратимо да крене са радом.

Заменик тужиоца: А кад је то било?

Сведок Мирослав Јовановић: Радио сам око годину дана отприлике.

Заменик тужиоца: А које године?

Сведок Мирослав Јовановић: 1999. године. Значи, 1998. не знам од ког месеца и 1999. за време рата. Иначе пре тога сам радник „ИСФ прогреса“ 21, 22 године.

Заменик тужиоца: Интересује ме само овај Ваш период у фирми „Филигран“. Значи, кажете она је радила пре рата, да ли сам тако разумео 1999. године?

Сведок Мирослав Јовановић: Да, да, радила је.

Заменик тужиоца: Кад је почело бомбардовање, је ли фирма радила?

Сведок Мирослав Јовановић: Радила је цело време, значи уопште је нисмо, ја сам у понедељак отишао на посао, значи радила је.

Заменик тужиоца: Тај „Филигран“ је ли то велико предузеће, мало предузеће?

Сведок Мирослав Јовановић: Мало предузеће. То није занатска радња, прерасла је у део, али то је организација за израду накита од сребра и злата, ручна израда, мали број радника је се одазвао и са њима смо покушали да обновимо производњу.

Заменик тужиоца: Кад кажете мали број радника, колико је то?

Сведок Мирослав Јовановић: Ја мислим да је око 40 радника укупно, од могућих 80 који су пре тога радили.

Заменик тужиоца: Јесу ту били радници које националности?

Сведок Мирослав Јовановић: Албанске националности 90%, од тога католика је било пола, пола је било муслиманске веросиповести и било је једно 10% затечених радника Срба.

Заменик тужиоца: Добро. Да ли сте Ви, да ли Вам је остало у памети, да ли сте запамтили неког радника да сте познавали у време када сте били држалац дужности, значи 1999. године? Да ли се сећате неког од радника да га знате?

Сведок Мирослав Јовановић: Па са свима са којима сам радио сад имена, презимена нека не знам, али имам оних који су ми били ближи сарадници итд.

Заменик тужиоца: Да ли је ту у Вашем предузећу радио неко са презименом Кашњети?

Сведок Мирослав Јовановић: Радник са презименом Кашњети није радио, он је међу оне раднике које сам Вам рекао 40 који су били пуштени и никада се нису јавили на ово, али је, значи никада се није појавио у фирми док сам ја био директор тамо.

Заменик тужиоца: Да ли Ви знате лично раднике или радника са тим презименом?

Сведок Мирослав Јовановић: Слушајте ме, ја сам и прошли пут рекао, радник Кашњети никада га нисам видео.

Заменик тужиоца: Да ли Вам значи нешто име Зеф Кашњети?

Сведок Мирослав Јовановић: О њему се и ради, Зеф Кашњети је био на листи радника који се никад није појавио у фирми.

Заменик тужиоца: И то је једина конекција са њим коју Ви имате?

Сведок Мирослав Јовановић: Не, само да се разумемо. Зефа Кашњетија је мој покојни буразер је добро знао, он је био ожењен, немојте да ме хватате за реч, да ли се ради о Српкињи или се ради о Хрватици и живео је у насељу Ортокол, али не знам у ком стану, значи у насељу Ортокол је живео, али није долазио на посао.

Заменик тужиоца: А је ли се тај Ваш зет дружио са Зефом Кашњети?

Сведок Мирослав Јовановић: Имали су, нису се они, знам да су се добро знали зато што су излазили на Превалцу понекад и тако и тако жене су им кувале кафу и тако.

Заменик тужиоца: Шта је то Превалац?

Сведок Мирослав Јовановић: Превалац је превој један где се излазило, где има викендице итд. према Брезовици, превој између Средачке Жупе и Брезовице.

Заменик тужиоца: Да ли су ишли можда у лов заједно?

Сведок Мирослав Јовановић: Не, брат ми није био ловац, за њега не знам, знам да је волео скијање, али.

Заменик тужиоца: Да ли је Зеф Кашњети имао фамилију, да ли је имао брата?

Сведок Мирослав Јовановић: Ја о томе не знам, знам да је имао жену, значи није била Албанка, шта је била по националности не знам, имао је малу ћеркицу, то знам, сад колика је не знам сад је прошло време, ето то су те о њему колико ја знам.

Заменик тужиоца: Да ли сте Ви некад разговарали са Зеф Кашњетијем?=
=

Сведок Мирослав Јовановић: Ја сам га, ја сам Зефа видео, али никада нисам имао потребе, није то нити мој пријатељ, нити мој друг, нити.

Заменик тужиоца: Јесте имали контакт са њим?

Сведок Мирослав Јовановић: Не.

Заменик тужиоца: После рата?

Сведок Мирослав Јовановић: Не.

Заменик тужиоца: Да ли Вам је познато да Зеф Кашњети има брата рођеног?

Сведок Мирослав Јовановић: Не знам, не знам, стварно, ту фамилију уопште не познајем.

Заменик тужиоца: Добро, да ли познајете овде када сте мени рекли и помињали Вашег покојног пријатеља Стокић Александра?

Сведок Мирослав Јовановић: Стокић Александра, сам заједно смо радили у ИСФ „Прогрес“, он је покојни, он је један од оних који су причали, не само он, него то је сви, овај, ону слику коју сте ми показивали, где сам.

Заменик тужиоца: Управо сам то хтео да Вас замолим, да објасните, овде пред судом, Ваш разговор Стокић Александра и Вас, везано за фотографију која је објављена у „Куриру“.

Сведок Мирослав Јовановић: Стокић Александар је живео у избегличком, као избеглица у Неготину, ми смо се чули телефоном и знао је за мој случај, када је објављена слика у „Куриру“, када смо већ причали, он је на тој слици наводно препознао неког свог комшију католика.

Заменик тужиоца: Добро, и шта Вам је тачно рекао?

Сведок Мирослав Јовановић: Није ми рекао ни о коме се ради.

Заменик тужиоца: Шта Вам је рекао?

Сведок Мирослав Јовановић: Није рекао о коме, него каже, мој комшија је на слици, каже, знаш ли Мики да је мој комшија на слици.

Заменик тужиоца: Добро. И шта је још рекао?

Сведок Мирослав Јовановић: Ништа није рекао, то је то, значи он је тај, али причало се, није само он причао, него многи су то који су видели слике, који су знали то је та прича је кружила, ми нико нисмо знали о коме се ради.

Заменик тужиоца: Да ли Вам је Стокић рекао име тог комшије којег је препознао на слици?

Сведок Мирослав Јовановић: Он је рекао да се он зове Марко, рекао је, рекао је, зове се Марко, рекао је.

Заменик тужиоца: Да ли Вам је рекао где живи тај Марко?

Сведок Мирослав Јовановић: Не, рекао ми је само да су из улице комшије.

Заменик тужиоца: А где је онда.

Сведок Мирослав Јовановић: Сада, да ли је он живео то горе или није живео, ја немам појма.

Заменик тужиоца: А где је Стокић Александар живео?

Сведок Мирослав Јовановић: То сам Вам рекао, у Поток-Мала, Поток-Махала, тако се зове та, а улица не знам тачно како се зове. Ту је био један део српске националности и један део католичке, Албанци католичке националности.

Заменик тужиоца: Да ли Вам је у том разговору рекао кога је то он препознао, пошто је на слици, знамо сви да има више лица, као лице које је његов комшија и који се зове Марко?

Сведок Мирослав Јовановић: Ништа, он је само рекао Марко, није рекао ништа друго, јер он не, не верујем да би било кога препознао, ту се ради о још једној особи, причају да је радио у Душанову, али нико њега не зна, ми у Душанову никада нисмо одлазили, по кафанама, значи нема.

Заменик тужиоца: Да ли се сећате разговора са мном?

Сведок Мирослав Јовановић: Са?

Заменик тужиоца: Са мном када смо причали?

Сведок Мирослав Јовановић: Да.

Заменик тужиоца: Ви сте мени рекли да Вам је он рекао да лице које држи пушку окренуто у вис, да је то Марко. Ја ћу Вам сада прочитати, он је рекао да је то Марко сигурно.

Сведок Мирослав Јовановић: Рекао је, рекао је, Марко, само ја не знам, не могу да се сетим да пушку носи, значи један од њих рекао да је његов комшија.

Председник већа: Шта предочавате?

Заменик тужиоца: Реченицу из транскрипта о саслушању сведока Јовановић Мирослава.

Сведок Мирослав Јовановић: Дајте прочитајте реченицу.

Председник већа: Од ког датума?

Заменик тужиоца: Од 19.04.2012. године, е сада ја немам обележене стране. То је негде при крају записника.

Председник већа: Предочите ту реченицу.

Заменик тужиоца: Добро, сада ћу да нађем.

Председник већа: 257.

Заменик тужиоца: Тако, добро, ја сам Вама тада показао фотографију.

Сведок Мирослав Јовановић: Јесте.

Заменик тужиоца: Гледајући у фотографију, Ви сада коментаришете фотографију и ја Вас питам.

Сведок Мирослав Јовановић: О ономе како су рекли, ја сам Вам рекао да ни једног ни другог не познајем.

Заменик тужиоца: Не, не Ви, него Ви сте мени онда објаснили, гледајући у фотографију, за кога је Стокић Александар рекао да је његов комшија, које је то лице, отприлике?

Адв. Велимир Игњатовић: Извините судија, морам опет да интервенишем, ја колико разумем, то је разговор Стокић Александра и сведока, телефонским путем?

Председник већа: Да, да.

Адв. Велимир Игњатовић: Немају фотографију испред себе.

Сведок Мирослав Јовановић: Не, он је рекао да је ту фотографију нашао, да је видео у „Куриру“.

Председник већа: Шта је рекао Ваш пријатељ када Вас је позвао телефоном, кога је он ту препознао? Па Ви кажете, па каже даље, „шта је рекао за њега, да је из Мале Реке, не, не, то је Поток-Мала“,кажете Ви, „Поток-Мала“.

Сведок Мирослав Јовановић: Да.

Председник већа: Па Вам је показана слика која је већ објављена и Ви кажете, иза Ђуровића, „и држи пушку“, је ли тако?

Сведок Мирослав Јовановић: Јесте.

Заменик тужиоца: Јесте, то је то.

Сведок Мирослав Јовановић: Ваљда ми је, тако је рекао.

Председник већа: „Он је рекао да је Марко сигурно, сада ја кажем, ја њега нисам познавао“.

Заменик тужиоца: То није спорно, хоћу да сведок исприча овај садржај разговора, дакле Ви сте са сведоком Стокићем разговарали о томе, које је лице Марк на слици.

Председник већа: Са пријатељем.

Сведок Мирослав Јовановић: Он је рекао, ја мислим да ми је рекао са пушком да је окренутом горе, оно што сам рекао, то је то, нема.

Заменик тужиоца: Хоћете да погледате још једном слику и да кажете, за овог човека на слици, је мој пријатељ Стокић рекао да је Марко.

Председник већа: Чекајте, фотографију, ставићемо на документ камеру, станите слободно овде, показаћемо Вам. Погледајте, добро фотографију и реците, за кога мислите? Само морам још да интервенишем, тачно је, каже, „Марко га зове, Марко, он је овај Марк“, значи спомиње и Марк и Марко. Погледајте ову фотографију.

Адв. Велимир Игњатовић: Извините, да ли ја добро, судија, опет морам да интервенишем, да ли ја добро разумем, то је све телефонски разговор.

Председник већа: Да, да, само предочава шта је разговрао.

Адв. Велимир Игњатовић: Њих двојица немају, нису заједно да би гледали једну фотографију.

Заменик тужиоца: Стокић Александар је покојни, постоји нешто што се зове разговор о фотографији и.

Председник већа: То стоји у транскрипту, на страни 256, испитује га заменик тужиоца везано за разговор који је обављао са Стокићем, је ли тако? И онда препричава тај разговор и каже.

Адв. Велимир Игњатовић: Да, али не показују један и други која су лица на фотографији, немају пред собом фотографију.

Председник већа: Ево сада ће погледати фотографију.

Заменик тужиоца: Сада ће да се изјасни.

Адв. Велимир Игњатовић: Тако да не може ни да се изјасни он.

Сведок Мирослав Јовановић: Значи оно како је мени он рекао телефоном, то је то што сам Вама рекао, то је ова особа не ова са брковима, него овај са окренутом пушком горе.

Председник већа: Хајмо са лева на десно, који би био?

Сведок Мирослав Јовановић: Како са лева?

Председник већа: Како Вам стоји фотографија.

Сведок Мирослав Јовановић: Други са лева овде испада.

Председник већа: Други са лева?

Сведок Мирослав Јовановић: Ако је ово лева страна.

Председник већа: Значи говорите, Ви када разговарате са пријатељем, говорите о овој фотографији која је објављена и он Вам каже, тај други са лева би био тај, Марк?

Сведок Мирослав Јовановић: Он је рекао, каже, ја сам гледао фотографију, онај како сам рекао, како сам пренео тако, јер ја ниједног не познајем, они су после покушали, са ове фотографије, једино што познајем, познајем Ђуровића и Здравковића.

Председник већа: Добро.

Заменик тужиоца: Добро.

Председник већа: Тако смо се разумели.

Сведок Мирослав Јовановић: И ови људи, и то да додам, значи од све ове који су на фотографији, нико се није појавио јер ја сам био одвојен случај у односу, од ових горе, значи нити ме неко од њих тукао, нити ме малтретирао, значи да јесте, ја бих га препознао, као што кажем, оног плавог добро познајем, оног црног мало добро, остало ми је урезан у глави, јер сам, а ове људе стварно нити када су ме ухапсили, нити када су доводили, ја их нисам видео, јер они њих када су доводили, ја сам већ био у кући.

Председник већа: Односно ту испод трема?

Сведок Мирослав Јовановић: Испод трема, окренут према зиду.

Заменик тужиоца: Добро, кажете да, јесам добро разумео, брат или шурак био добар са Зеф Кашњетијем.

Сведок Мирослав Јовановић: Брат рођени.

Заменик тужиоца: Брат рођени био. Јесу они били на крају остали у добрим односима или у свађи?

Сведок Мирослав Јовановић: Да Вам кажем, мој брат је после тога отишао као избеглица, у Нову Варош, никада се више нису ни видели, нити су се чули, и он је покојни, има сада трогодишњицу смо ускоро давали.

Заменик тужиоца: Хвала Вам, извините.

Председник већа: Хвала, да ли Ви имате неко питање?

Адв. Велимир Игњатовић: Поштована судија, хвала Вам, немам питања.

Председник већа: Немате питања? Само бих Вас ја још питала, Ви кажете да Вас је један у дворишту чувао. Да ли су била, да ли је после тај други који Вас је испитивао, дошао, па је било укупно двојица који су били наоружани?

Сведок Мирослав Јовановић: Не, њих двоје који су дошли, они су само испитали, а тај плави је цело време седео, а онај мали што ми је узео новац и сат, он је повремено излазио и улазио.

Председник већа: Значи Вас практично само један чува?

Сведок Мирослав Јовановић: Па један, тај је чувао.

Председник већа: А ова двојица Вас испитују?

Сведок Мирослав Јовановић: Овај су ме.

Председник већа: И Вас и Ђуровића и Здравковића?

Сведок Мирослав Јовановић: Значи, највише у дворишту су се појављивали њих четворо, значи два који су испитивали, један који је нон-стоп чувао тај плави и онај повремено, онај мали што ми је узео новац, он је повремено излазио и улазио.

Председник већа: Добро, сада ми реците, та двојица која су Вас испитивала, сву тројицу, да ли је неко од њих Вас ударио?

Сведок Мирослав Јовановић: Не.

Председник већа: Да ли је Ђуровића неко ударио?

Сведок Мирослав Јовановић: Не могу стварно, и он тврди да га је, а ја стварно нисам видео.

Председник већа: Шта тврди?

Сведок Мирослав Јовановић: Он каже да су га били у кући, а ја не знам за то.

Председник већа: Ту у дворишту да су га били, немојте говорити кућа, зна се шта је кућа, унутра, него то је двориште.

Сведок Мирослав Јовановић: Двориште, трем је, трем је, то је улазак за собу, а не могу да се сетим, да ли га је ударио, ја сам био стварно, да Вам кажем, у некој много, ако имате налаз, ако немате, имам ја да погледате у каквом сам стању.

Председник већа: Добро, значи Ви то нисте видели, да ли га је неко ударио?

Сведок Мирослав Јовановић: Не, не, нисам, не сећам се тога.

Председник већа: Не сећате се?

Сведок Мирослав Јовановић: Мене нису били.

Председник већа: А са Ђуровићем када сте разговарали, шта Вам је рекао?

Сведок Мирослав Јовановић: Па ништа ми није рекао, он каже да су их били, док су их доводили, да су их овај.

Председник већа: То је у реду, ја Вас питам за двориште.

Сведок Мирослав Јовановић: Да су их ударали, да су их ово, ја то нисам видео.

Председник већа: Ја Вас питам за двориште, да ли Вам је Ђуровић нешто рекао, да су га ударали?

Сведок Мирослав Јовановић: Не, он каже да су их били, ја, не мени, он прича били су нас свуда, ја за двориште не знам.

Председник већа: Не знате за двориште.

Сведок Мирослав Јовановић: А поготово оно двоје што су долазили по исказе, па милион посто нису, јер они су се толико мало задржали, само су оне податке су нам узели и изгубили се.

Председник већа: Добро, Ви кажете да су двојица онда дошла и извела Вас из дворишта.

Сведок Мирослав Јовановић: Да.

Председник већа: Увели су Вас у кола, сву тројицу.

Сведок Мирослав Јовановић: Та двојица који су нас испитивали.

Председник већа: Да ли су та двојица, да ли сте имали прилике да видите, Ви кажете Вас нико није пипнуо, нису Вас дирали?

Сведок Мирослав Јовановић: Они су нас возили, они су нас возили.

Председник већа: Да ли је неко од те двојице ударио Ђуровића и Здравковића, Ви сте ту заједно били?

Сведок Мирослав Јовановић: Ту у кола?

Председник већа: Да.

Сведок Мирослав Јовановић: Не, нису нас били.

Председник већа: Није било ударања?

Сведок Мирослав Јовановић: Ја, мени, ја се тога не сећам.

Председник већа: Добро, сада ми реците овако, када сте пошли, када су Вас пустили, ево, Вас су, каже, довели су Вас до призренског насеља, је ли тако, „Ортокол“.

Сведок Мирослав Јовановић: „Ортокол“, да.

Председник већа: И ту су Вас пустили.

Сведок Мирослав Јовановић: Да,

Председник већа: Када су Вас пустили?

Сведок Мирослав Јовановић: Рекао сам Вам.

Председник већа: Шта су Вам рекли, да ли сте уопште чули реченицу, да ли Вам наређују да идете за Србију, уколико желите да останете у животу? Да ли Вам је неко од те двојице рекао да идете у Србију?

Сведок Мирослав Јовановић: Ја сам Вам тачно рекао шта је речено, зауставили су пролазника, питали су пролазника, да ли зна српски.

Председник већа: Немојте се понављати, да ли, значи нисте чули тако нешто, да Вам је неко наредио, уколико желите да останете у животу, да идете за Србију?

Сведок Мирослав Јовановић: Рекли су пролазнику, реци им за пет минута да су у колони код Милошевића, ето то сам ја, сада да Вам нешто кажем, колико је све то, овај, веродостојно и колико је ово, значи моје чега се ја сећам, премда могу да кажем, да Вам кажем да ја у том нормалном стању нисам баш био, како су они били, они су били много мање бивени, ја сам Вам рекао да сам се једва турао до стана, ту сам се окрепио, и тако даље. Ви можете и да погледате и шта су лекари у овај Крагујевцу установили и шта и дан-данас које последице имам и тако даље.

Председник већа: Имамо ту лекарску документацију, имамо све. Значи оно што мене интересује, то је само од изласка из куће, до момента када су Вас пустили, значи од те двојице, нико Вас није ударио?

Сведок Мирослав Јовановић: Не.

Председник већа: Добро.

Сведок Мирослав Јовановић: Не, ми смо били троје иза, њих су двоје, један возио, један „калашњиков“ је био окренут према нама, иза, изашли смо, нису нас нити ударали, нити ово, само су рекли оном, пренеси, по томе мислим да ни један ни други нису знали српски ти, њих двоје који су нас возили колима.

Председник већа: Добро, погледајте још једном ову фотографију. Да ли Вас је неко од тих лица која видите овде на фотографији, том приликом возио?

Сведок Мирослав Јовановић: Не, тај дечко је био сићушне грађе, тај што им је био као мало главни, што су њега слушали и овај други није био неки, неки крупан,

овде се ради само о неком крупнијем, све су крупнији људи. Значи немам уопште никакав контакт са овом тројицом, ја не могу да се сетим, значи да ли је неко од њих био не верујем, али немојте опет сто-посто зато што верујте, ја сам то све преживљавао под одређеним, значи, под великим батинама и са великом одштетом и главе и слуха и ребара и крв ми је и даље цурила из ушију, из левог увета, из носа, зуби поломљени и тако даље.

Председник већа: Значи, не сећате се да ли је било ко од њих био?

Сведок Мирослав Јовановић: Не могу тога да се сетим, значи оно што сам Вам рекао, чега се сећам, сећам се да су зауставили човека, и то да не понављамо сто пута.

Председник већа: Да ли Ви имате неко питање, оптужени? Немате никакво питање.

Адв. Велимир Игњатовић: Оппростите судија, ја да допуним мало ово што сте питали, ако може. Господине Јовановићу, да мало прецизирамо, ова двојица који су Вас одвезли.

Председник већа: То су Вам додатна питања.

Адв. Велимир Игњатовић: Да, ако могу само једно? Њих бисте се сетили и препознали би их ако бисте их сада видели?

Сведок Мирослав Јовановић: Могу да Вам кажем тешко, зато што смо ми били, кажем, иза, један је возио, један, то су знате да су у страху велике очи, јер сам ја доста био повређен, тешко, да бих некога од њих препознао, тешко.

Адв. Велимир Игњатовић: Дакле, неко од те двојице.

Сведок Мирослав Јовановић: Значи ја само кога бих могао да препознам, могао бих да препознам онај дечко плави што ме чувао, када бих њега видео на фотографији, рекао бих Вам, тај је и могао бих да препознам комшију који је дошао да ме види, јер када ме је видео онако крвавог, ја сам рекао, „молим те, само иди и реци ми мајци, реци мајци да сам овај да су ме ухватили“, а он је само на албанском рекао, „ја ништа не знам“ и окренуо се и више га нисам видео. Значи комшија неки који је близу мене становао, близу куће. Да ли је намерно дошао да види или је случајно прошао, да зна, можда и он не би дошао, да је видео мене, а ја сам њега замолио као молим те, иди јави мајци, да сам ухапшен, а он је рекао, „ја ништа не знам“ и окренуо се и то није на српском, него је рекао на албанском и окренуо се и отишао.

Председник већа: Шта је то рекао, госпођо Едо? Шта је сада изговорио на албанском?

Сведок Мирослав Јовановић: „Ја ништа не знам“.

Председник већа: Добро. Да ли има још питања?

Адв. Велимир Игњатовић: Да ли можете да нам потврдите, дакле да нико од ових четворо са фотографије, није нити један од те двојице који Вас је тукао?

Председник већа: Не, рекао је да не може да потврди.

Сведок Мирослав Јовановић: Гарантовано, ја, ови ме нису возили.

Адв. Велимир Игњатовић: Ови Вас нису возили?

Сведок Мирослав Јовановић: Нису.

Председник већа: Нису Вас возили?

Сведок Мирослав Јовановић: Тај дечко, тај дечко, који је, он је био по неким мојим, овај, нешто им је био надређени и не верујем да је он уопште био са овај, становник Косова. Пре бих веровао да је из Албаније, јер стварно ниједну једину реч није знао српски.

Председник већа: Добро.

Сведок Мирослав Јовановић: А овај други што је са њим био, не знам, не могу да кажем. Ја сам и више пута изјавио да на слици да није, да нису ови који су, да није ова слика изашла у „Куриру“, нико не би знао ни за ово, ни за овај случај, него људи су када су видели у „Куриру“, препознали су ту, овај, па је почело да се прича и сви који су чули и који су знали да овај, ето мени се десило да ме је Аца звао, зато што је био мој добар пријатељ, али ја сам му рекао, ја ту не могу ништа, јер стварно иста група мене није киднаповала, односно ухватила, него то је повезано са Ђуровићем и са Здравковићем. То и даље тврдим, значи, и даље тврдим са мном је било све завршено и батинање и ово, када су њих довели.

Председник већа: Ја морам да Вам предочим да је овде сведок Ђуровић рекао да је он сигуран да је ово, овај овде оптужени Марк Кашњети возио том приликом.

Сведок Мирослав Јовановић: Ја, ако га је он препознао, ја ево тврдим, значи закleo сам се пред судом, оно што знам, ево на полиграф, можемо и на полиграф, ово што знам, ово што сам рекао, можда сам неке ствари заборавио, можда сам нешто овај, ово ми није први исказ, Ви можете да упоредите исказе, значи ја по мојем, или због таквог стања, па не могу свега да се сетим, али можда бих се сетио, значи ја мислим да не.

Председник већа: Ви мислите да не?

Сведок Мирослав Јовановић: Ја мислим, али не мора да значи сада да Ђуровића, значи можда би ми било у интересу да кажем да, ипак Ђуровића овај, да кажем јесте и тако даље, али како да кажем нешто јесте, када не знам.

Председник већа: Добро.

Сведок Мирослав Јовановић: Значи не могу никако да будем неправедан и да кажем јесте.

Председник већа: Да ли имате још нешто да изјавите?

Сведок Мирослав Јовановић: Са обзиром, и сами сте видели, овај, у каквом сам стању, замолио бих Вас ако је могуће, ако Вам је довољно свих ових, ако буду довољни сви моји искази да оптужбу приводите крају, да ме не овај, више не позивате на овакво суђење, нећу моћи да издржим, видели сте и сами, можда лекар Вам је рекао јутрос да сам имао притисак 180, па сам га санирао са дуплом дозом прописаних лекова и плус лекари су ми овде санирали, значи, нећу моћи да издржим.

Председник већа: Добро.

Сведок Мирослав Јовановић: То будите сигурни, јер таква ми је болест, да и друго, много сам, нико ме ништа зла нисам учинио, свима сам помагао, и на крају сам доживео тако нешто. Никако још дан-данас не могу да се помирим са том судбином, још ми је то све пред очима и хтео бих да се повучем да почнем, да наставим да живим неки нормалан живот, имам три сина, имам четворо унучади, супруга ми је још жива, да се повучем и да, а Ви на основу мојих исказа можете сигурно доста, доста да нађете тога ако Вама, за Вашу оптужницу ако треба.

Председник већа: Добро, ту је суд ће ценити Ваш исказ. Само ми реците, Ви долазите из Крагујевца?

Сведок Мирослав Јовановић: Да.

Председник већа: Да ли тражите трошкове?

Сведок Мирослав Јовановић: Па да Вам кажем ја сам ово све платио.

Председник већа: Трошкове превоза значи тражите?

Сведок Мирослав Јовановић: Трошкове градског превоза, храну нигде ништа нисам јео, то одмах да знате нема ништа.

Председник већа: Реците ми само овако, пошто ја имам извештај Службе за помоћ и подршку да су укупни Ваши трошкови, значи превоза 2.920 динара, значи само превоз.

Сведок Мирослав Јовановић: Само превоз, не треба ништа.

Председник већа: Да ли хоћете нешто за исхрану?

Сведок Мирослав Јовановић: Нећу. Нећу, узећу сам нешто, нема потребе. Само превоз ми платите и ништа више.

Председник већа: Добро.

Сведок тражи трошкове превоза.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

ДОСУЉУЈУ СЕ трошкови превоза у износу од 3.000 динара.

Председник већа: Добро, хвала Вам, можете ићи.

Сведок: Довиђења.

Председник већа: Довиђења. Позовите сведока Димитријевића. Дobar дан господине Димитријевићу.

Сведок Ненад Димитријевић: Дobar дан.

Председник већа: Реците ми прво Ваше личне податке? Ви сте већ били овде испитани, је ли тако?

Сведок Ненад Димитријевић: Јесам.

Председник већа: Реците ми где сте рођени, када сте рођени?

Сведок Ненад Димитријевић: Димитријевић Ненад, рођен 27.05.1965. године у Приштини.

Председник већа: Од оца?

Сведок Ненад Димитријевић: Радојко.

Председник већа: Где је Ваше пребивалиште?

Сведок Ненад Димитријевић: У Крагујевцу.

Председник већа: Адреса?

Сведок Ненад Димитријевић: Браће Петковић бр. 13/6.

Председник већа: Шта сте по занимању?

Сведок Ненад Димитријевић: Полицајац.

Председник већа: Реците ми да ли познајете оптуженог Марк Кашњетија?

Сведок Ненад Димитријевић: Не.

Председник већа: Добро. Ви сте позвани у својству сведока. Као сведок дужни сте да говорите истину. Давање лажног исказа је кривично дело. Нисте дужни да одговарате на питања уколико би одговорима себе или неког Вашег блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичној одговорности. Та упозорења су Вам сигурно позната. Прочитајте текст заклетве молим Вас, наглас.

Сведок Ненад Димитријевић: Заклињем се својом чашћу да ћу о свему што будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

Председник већа: Добро. Ви сте предложени од стране тужилаштва у својству сведока па изволите ево тужилац нека Вам постави питања која има.

Заменик тужиоца: Господине Димитријевићу, Ви сте дали већ једном изјаву у истрази?

Сведок Ненад Димитријевић: Јесам.

Заменик тужиоца: Да ли у свему остајете код те изјаве?

Сведок Ненад Димитријевић: Нисам Вас чуо извините.

Заменик тужиоца: Да ли остајете код тих навода то што сте раније рекли?

Сведок Ненад Димитријевић: Да.

Заменик тужиоца: Овде је остало на документ камери ова фотографија па бих ја искористио ту позицију да Вас питам нешто. Видите ту фотографију?

Сведок Ненад Димитријевић: Видим.

Заменик тужиоца: Да ли Вам је позната ова фотографија?

Сведок Ненад Димитријевић: Ову фотографију сам видео код господина Ђуровића кад сам обављао разговор са њим.

Заменик тужиоца: Да ли знате која су то лица на фотографији, ако знате реците нам која су?

Сведок Ненад Димитријевић: Па овде видим господина Ђуровића и тада сам видео њега, то ми је једино познато кад сам га саслушавао, други нису.

Заменик тужиоца: Други нису? Добро. Хвала, немам више питања.

Председник већа: Да ли Ви имате неко питање?

Адв. Велимир Игњатовић: Бранилац оптуженог. Немам питања. Хвала.

Председник већа: Веће да ли има питања? Немам ни ја питања нити веће. Ја Вам се захваљујем. Ви долазите одакле?

Сведок Ненад Димитријевић: Из Крагујевца.

Председник већа: Из Крагујевца? Ваши трошкови видим да сте дошли колима?

Сведок Ненад Димитријевић: Да.

Председник већа: Вашим приватним колима?

Сведок Ненад Димитријевић: Да, да приватним колима.

Председник већа: И који су то трошкови?

Сведок Ненад Димитријевић: Па ја сам са бензинским аутомобилом дошао, сипао сам за 4.000 динара јутрос гориво и путарину што сам платио 90 јер сам ишао преко Младеновца, нисам ишао преко.

Председник већа: Па је ли Ви знате које ми трошкове досуђујемо, трошкове превоза градског, мислим аутобусом ако сте дошли?

Сведок Ненад Димитријевић: Не, госпођо судија кад ме је звао портпарол суда ја сам га питао и он је рекао све то ћемо надокнадити само чувајте признаницу и ја сам.

Председник већа: Је ли имате, да ли сте сачували све и ове за путарину и све?

Сведок Ненад Димитријевић: 90 динара у једном правцу имам, нормално што сам јео и пио овде то нисам.

Председник већа: 1.180 динара, је ли тако?

Сведок Ненад Димитријевић: Да. Ту сам дошао раније што сам пио и јео то нити сам, па ја бих јео и у Крагујевцу, али стварно не бих долазио за Београд својим колима. Ја сам питао кад ме звала портпарол. Рекох, што сте ми упутили приватно, јер кад су ме звали из тужилаштва послали су преко СУП депешу и онда дођеш службено или како.

Председник већа: Сведок тражи путне трошкове.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

ДОСУЂУЈУ СЕ трошкови сведоку на име путни трошкови и то 4.180,00 динара.

Председник већа: Можете ићи, хвала Вам.

Сведок Ненад Димитријевић: Хвала, пријатно.

Председник већа: Добро, овим смо за данас завршили. Имамо још један предлог од стране заменика тужиоца за ратне злочине, ви сте сви добили, добили сте тај поднесак којим се предлаже да се у својству сведока испита и Милан Петровић.

Адв. Велимир Игњатовић: Ја из овог поднеска заменика тужиоца не видим баш сасвим јасно разлоге, односно околности на које би био саслушан овај сведок. Ако су то само околности ратног сукоба и прилика у Призрену 14.06. и пре тога 1999. године онда немам ништа против, али овде пише нешто и да је.

Председник већа: На околности понашања оптуженог и других припадника ОВК.

Адв. Велимир Игњатовић: Па не знам шта је, кад би нам тужилац објаснио.

Председник већа: На околности понашања, ево тужилац ће нам прецизирати на шта мисли.

Заменик тужиоца: Ја сам ту навео коју позицију, коју службу обавља сведок. Између осталог сведок је учествовао у договору и учествовао и био на састанцима и споразумевању око доношења Кумонавске резолуције. Сведок ће нам причати о томе да је СУП Призрен измештен из своје зграде управо у улицу где је становао овде оптужени Марк Кашњети. У тој згради налази и кафић где су полицајци редовно боравили па и сведок. Сведок из те позиције, из тих ситуација познаје Марк Кашњетија и виђао га је током бомбардовања и после бомбардовања, то су та нека моја сазнања. Даље.

Председник већа: Само реците молим Вас, у тренутку када је било припремно рочиште Ви та сазнања нисте имали?

Заменик тужиоца: Ја сам то објаснио да нисам имао сазнања, ако треба да причам о томе ја ћу причати о томе да заиста нисам имао та сазнања, дакле, ја сам отишао на један састанак који је заказан са Миланом Петровићем који је сада главни у Служби за ратне злочине и ради на досијеу КИМ поводом неког сасвим петог предмета и ми смо претраживали тамо у неку базу података тражећи нешто, неки материјали који се тичу учешћа Харадинаја у тој дреничкој и тако даље, дакле, нема везе с овим. И кад сам ја полазио он мене пита је ли си оптужио Марк Кашњетија и тако почне разговор о Марку Кашњетију, па ми је он онда испричао оно што сам сад рекао. Па ми је испричао следеће ствари. Да ли треба да причам даље?

Председник већа: Не морате да препричавате шта Вам је испричао, то ћемо онда видети. Изволите.

Адв. Велимир Игњатовић: Поштовани судије, само једну примедбу да ставим. Ми не споримо дакле чињеницу да је то био ратни сукоб још у току и да је овај догађај у принципу у правној квалификацији ратни злочин против цивилног становништва. Ако је тај сведок на те околности онда нам је.

Председник већа: Не, то смо учинили неспорним на припремном рочишту и нисте спорили да је постојао у то време сукоб.

Адв. Велимир Игњатовић: Управо Вас то подсећам.

Председник већа: Према томе, значи чули сте сад је прецизирано на околности понашања оптуженог јер произилази да сведок познаје Кашњетија.

Адв. Велимир Игњатовић: Да, али ако може тужилац да нам мало прецизира понашање оптуженог, то је нешто широко, понашање у том периоду. Имамо овај датум 14.06.1999. године, зна ли он неке чињенице.

Председник већа: Нисам схватила да је ван овога него што је оптужница.

Заменик тужиоца: Понашање оптуженог за време бомбардовања, по потписивању споразума па све до повлачења српских снага дефинитивно из Призрена. Дакле, преглед који је овде предмет доказивања и понашања оптуженог који је предмет доказивања. Нема ту ништа спорно.

Адв. Велимир Игњатовић: Чињеница је 14.06.1999. године. Да ли он има сазнања о 14.06.1999. године, дакле о овом конкретном догађају?

Заменик тужиоца: Има сазнања за период од 10. јуна до 20. јуна јер је у то време био у Призрену, човек зна све шта се дешавало.

Председник већа: Добро.

Адв. Велимир Игњатовић: Нисам добио прецизно обавештење па се противим саслушањем овог сведока.

Председник већа: Овако, Ви сте предложили на припремном рочишту да се у својству сведока саслуша: Кемал Баца, Љиљ Битићи, је ли тако?

Адв. Велимир Игњатовић: Тако је.

Председник већа: Кокај Бајрам, Кокај Ментор?

Адв. Велимир Игњатовић: Тако је.

Председник већа: У истрази Ви сте предложили и брата и снаху, Виду и Зефа Кашњетија. Шта се дешава са тиме образложите нам молим Вас?

Адв. Велимир Игњатовић: Остајем и даље при тим предлозима.

Председник већа: А за брата и снају?

Адв. Велимир Игњатовић: И брат и снаја, да, обзиром да у списима предмета Ви имате онај извештај ЕУЛЕКС и ту се помињу у писаној форми некакви оперативни подаци и УНМИК полиције и касније ЕУЛЕКС полиције и тужилаштва, па је и Зеф Кашњети и његова супруга Вида били су саслушани овде на околности давања изјаве из 2002. године.

Председник већа: Само што ја овде немам адресе, али веће ће се претходно повући пре него што се донесе одлука да се ми повучемо и да размотримо ове ваше предлоге. Још једном бих само да би прошло кроз транскрипт Ви сте Кемал Бацу и Љиљај Битићија предложили на околности да се Марк Кашњети критичном приликом налазио на неком другом месту, да се налазио у књижари, тако је. Кокај Бајрам и Кокај Ментор би потврдили да су они практично на овим фотографијама, је ли тако?

Адв. Велимир Игњатовић: Они су лица која су везана за исти овај догађај. Постоји сумња да су они на фотографији, не сумња моја, него сумња ЕУЛЕКС полиције и тадашњи УНМИК полиције и то је предлог тужиоца био заправо тужиочеви сведоци су били управо та лица.

Председник већа: Добро. Ми ћемо се повући.

Адв. Велимир Игњатовић: Извињавам се, морам да.

Заменик тужиоца: Сад се ситуација изменила, није исто као на припремном рочишту.

Председник већа: Добро, изволите.

Адв. Велимир Игњатовић: Извињавам се судија, ја сам поменуо још један доказ који евентуално можете да изведете овде, а и да видимо шта ћемо са још једним сведоком који је предложен на припремном рочишту, а то је Рамадан Битићи који је на телевизији „Кланк Косова“ у неком прилогу телевизијском у кући Марк Кашњетија изјавио, дакле у камеру, да је он лице ово са капом на фотографији о којој причамо и да би евентуално могли Вашим техничким могућностима и односима са ЕУЛЕКС полицијом да би могли да добијемо и његов исказ. Ја имам на компакт-диску читав тај телевизијски прилог, па ако можемо да га погледамо, па после тог гледања да одлучите и о овом мом предлогу да се преко ЕУЛЕКС то нажалост све мора тако, преко ЕУЛЕКС обезбеде ови сведоци и Рамадан Битићи.

Председник већа: Добро. О Вашим предлозима ћемо сад одлучити.

Адв. Велимир Игњатовић: Ја имам то у једном примерку а ви кад одлучите.

Председник већа: Добро, сачекајте овде ми ћемо се повући на 5 минута.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

УСВАЈАЈУ СЕ предлози и то **УСВАЈА СЕ** предлог заменика тужиоца за ратне злочине да се у својству сведока испита Милан Петровић.

УСВАЈАЈУ СЕ и предлози браниоца окривљеног да се у својству сведока испитају Кемал Баца, Љиљ Битићи, Кокај Бајрам, Кокај Ментор, као и Вида и Зеф Кашњети.

Председник већа: Међутим, ја немам ниједну адресу овде. Како ћемо то, како ћемо да обавимо њихово испитивање? Да ли то може некако да се организује? Како сте Ви замислили?

Заменик тужиоца: Тужилаштво има адресе и телефоне и може да се организује тако што ће они доћи овде. Дакле, тужилаштво поседује адресе свих ових сведока и бројеве телефона и може да се организује њихов долазак овде у судницу.

Председник већа: Је ли Ви то можете да обезбедите, како?

Заменик тужиоца: Ја то могу да обезбедим.

Председник већа: Можете?

Заменик тужиоца: Ако смеју да дођу.

Председник већа: Добро. Ево тужилац се обавезао да он контактира.

Адв. Велимир Игњатовић: Хвала господину тужиоцу, а то све, како ја знам, преко ЕУЛЕКС ради и они организују превоз, обезбеђују присуство и све остало.

Председник већа: Ми да идемо преко ЕУЛЕКС, је ли тако?

Адв. Велимир Игњатовић: То је тужиочева варијанта, ја мислим да је тако.

Председник већа: Добро.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Главни претрес се одлаже.

Следећи заказује за: 22.10.2012. године у 14,30 часова.

На главни претрес позвати сведока Милана Петровића, на адресу из поднеска тужиоца, позвати сведоке: Кемал Баца, Љиљ Битићија, Кокај Бајрама и Кокај Ментора.

Председник већа: Ја не знам да ли ћу успети све да испитам, видећемо да ли ће стићи јер ја немам термине сад у октобру, зато сам само један дан узела. Тужиче, Ви адресу ћете нам доставити, је ли тако?

НАЛАЖЕ СЕ заменику тужиоца да у року од 3 дана достави адресе сведока.

Довршено у 13,00 часова.

Судница број 4.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА